

NAGY VENDEL

IGAZAM VAN?

UGYE, HOGY IGAZAM VAN?

**HÁT PERSZE,
HOGY IGAZAM VAN!**

VÁLOGATÁS PRÓZAI ÍRÁSAIMBÓL

NAGY VENDEL

**IGAZAM VAN?
UGYE, HOGY IGAZAM VAN?
HÁT PERSZE, HOGY IGAZAM VAN!**

VÁLOGATÁS PRÓZAI ÍRÁSAIMBÓL

E-KÖNYV

KIADOTT KÖNYVEIM 10.

NOVELLAVÁLOGATÁS - IFJÚKORI ÉS EGYÉB ÍRÁSOK.

KÉSZÜLT 2017 ŐSZÉN.

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

HARMINCHÁROM HANGULATI PRÓZA EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL...

Kapcsolattartás:
nagy.vendi54@gmail.com

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.

KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK MUNKÁJÁT:
CSOMOR HENRIETT BORÍTÓTERVEZŐ
STEKLY ZSUZSA FESTŐMŰVÉSZNŐ ZOMÁNCKÉPE: VÁRLAK
20X40. CM. FESTETT ZOMÁNC, VASLEMEZEN.
BONYHÁDI MŰTERMÉBEN ÉS A HONLAPJÁN KERESSÉK.

A SZERZŐ FÉNYKÉPE
AMATŐR FELVÉTEL.

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.

A KÖTET TARTALMÁT SZERZŐI JOGOK VÉDIK.

OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.

A KÖNYVET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓ PROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2017-BEN, ŐSZRE, KÖNNYED OLVASMÁNYNAK.

A SZERZŐ TIZEDIK, JUBILEUMI KÖTETE
A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

TARTALOMJEGYZÉK, KERESÉS

01. BEVEZETÉS
02. AJÁNLÁS
03. A BOHÓCORR
04. A SZÍJGYÁRTÓ ÉS A NŐ
05. A FALU BOLONDJA
06. MEGJÖTTÉL, FIAM?
07. AZ IDÉN MÁR NEM JÁTSZOM EL
08. DIPLOMAOSZTÁS A TEMETŐBEN
09. MÁRCIUS IDUSÁN
10. ANGYAL JÖTT A SZÉLLEL
11. MILYEN LEGYEN A KARÁCSONYUNK?
12. KI HOZZA A KARÁCSONYFÁT...
13. NEM ÉRTEM
14. NEM A RUHA TESZI ...
15. A MAGYAR NYELV GYÖNYÖRŰ
16. CSILLAGLOVAS
17. SZILVESZTERI HÁLAADÓ MISE...
18. DVESÍTSÜNK
19. ELSŐ NAP AZ ISKOLÁBAN
20. ÉRDEKES NEVEK
21. PROFIK, AMATŐRÖK, DILETTÁNSOK
22. HITELÜNK VAN?
23. KICSI A KÖNYVTÁR
24. A KÓMA
25. LAKODALOM VAN A...
26. LOVAS ELVTÁRS
27. MEGSZÓLALOK
28. NEVED MUTATJA, KI VAGY?
29. A PÉNZVÁLTÓ
30. HOGYAN BESZÉLJÜK LE FELESGÜNKET ARRÓL,
HOGY MI FÉRFIAK MOSOGASSUNK?
31. NÁLUNK IS FELÁLLOTT A PÖCS...
32. A MIKULÁS
33. CÉGALAPÍTÁS
34. CÍMADÁS...
35. A SZPONZOR
36. UTÓSZÓ

01. BEVEZETÉS

KÖSZÖNTÖM AZ OLVASÓT A BÉKE JELÉVEL!

Jó pár irodalmi formát kipróbáltam már éveim során, a klásszikus verseléstől kezdve, a kötött haikuig, és a kötetlen verselésen át a prózáig, a cikkektől a gyilkos glosszáig, sokfélé.

Féltucatnyi verseskötet után barátaim arra biztattak, hogy jelenjek meg a nagy nyilvánosság előtt a prózai művekkel is, mivel sokkal többet tudok elmondani egy novellával vagy akár rövid humoreszkekkel, mint a pár soros vagy egyre hosszabb lélegzetvételnyi verseimmel.

No és a barátaim kérése számomra megfogadandó tanács, összegyűjtöttem a különféle napi, havi újságokban és gyűjteményes kötetekben már megjelent, de így egyben még nem olvasható alkotásaimat, persze megint csak fajtánként csoportosítom őket, terjedelmükre és hangvételükre odafigyelve.

Újságcikkeimet és rövidke ötperceseimet majd egy másik próbálkozásomban mutatom meg.

Prózában bővebben, jellemekekre és leírásokra jobban odafigyelve tudom bemutatni a témát, a szereplők ábrázolását, a környezeti elemek és hangulatok átvilágítására is odafigyelhetek, akár hatásvadászat módján is, a sírástól a kacagásig bezáróan.

Fontosnak tartom, hogy gondolatiságában és érzelemvilágában megérintsem az olvasót, és ne pillanatnyi, hanem igazán maradandó élvezetet nyújtsak mindazoknak, akik ennek reményében keresnek fel e kötetben.

Koromnál fogva visszamehetek a rám zuhant történelemben egészen a háborús évek utáni állapotokhoz, a sok szálon futó neveltetésemig, melyekre napi szinten emlékszem, mivel drága szüleim állandóan meséltek nekem saját megélt emlékeikről, és az iskolákban vagy a hittan órákon hallott ellentéteken nehezen tudtam eligazodni.

Élményeim áradata után magamnak kellett eldönteni, hogy kinek is lehetett igazából is igaza, vagy saját vélt vagy valós sérelmeit mérlegelnem kellett, hogy mi is lehetett az igazság valójában.

Rengeteg emberrel volt személyes kapcsolatom, pedagógusként, vállalkozóként, közéleti személyként hatalmas emberismeretre tettem szert.

Ránézésre és pár mondatnyi beszélgetés után már látom, hogy kivel is állok szemben. Csak ritkán csalatkozom ebben a képességemben. Ez nagyon jól jön az emberábrázolásoknál és a jellembeli kitüremkedések bemutatásánál.

Megpróbálom ábrázolni a különféle társadalmi, politikai, történelmi szituációkból jött nők és férfiak viselkedését, akár ha egy asztalnál ül a történelmi rétegek sokszínű társasága.

Nagyon érdekes, ha egy több generációs családnál ütköznek az apa-fiúi felfogások, ellentétek, és rátröföl akár a család nőtagjainak véleménye is ebben a férficentrikus felállásban.

E könyvben talán kissé csapongónak tűnnek majd a novellák és a szituációk, de valahol egy irányba mutatnak majd, ha összességében kialakul egy látásmód, mely olyan, mint maga az élet, sokrétű és sokszínű, akár ha számomra fekete és fehér csak ez a világ, bár ez csupán látszat, mivel a belső látásom élesebb némelyek sas-szemének tévedéseivel ellentétben.

Mondják, az élet olyan, mint a gyereknadrág, rövid és koszos...

Igyekeztem érdekes, és élményszerű írásokat összeállítani ebben a könyvben, minden értő és érző embernek ajánlva, hiszen csak ők érthetik meg, mivel a lelketlen embereknek egyáltalán nem mond semmit. Ha pedig mégis megtörténik a csoda, hogy őket is elvarázsolja, már nem éltem hiába.

Kézcsókom a hölgyeknek, kézfogás az uraknak...

Őszinte hívük...

NAGY VENDEL...

Szekszárd 2017. szeptember 20.

02. AJÁNLÁS

ÁRVAY MÁRIA AJÁNLÓJA NAGY VENDEL NOVELLÁSKÖTETÉHEZ
2017 SZEPTEMBER 15.

Kedves Olvasó!

„Megszólalok!” Még hozzá hálás szívvel és örömmel teszem, mert most Nekem adódott lehetőségem arra, hogy örömet közölhetek. Nagy Vendel tizedik kötete látott napvilágot az idén a Magyar Elektronikus Könyvtár weboldalán. Vendi eddig rengeteg gyönyörű verssel örvendeztette meg olvasóit, ám ez a kötet más. Csokorba szedte az elmúlt 10 év prózai termését, s novelláiból, elbeszéléseiből tart nekünk tükröt. Élettapasztalata gazdag és kifogyhatatlan. Humora megkapó, finom lélekábrázolása pedig magával ragad mindenkit. Prózában is mesél nekünk, hallatja hangját.

Nagy Vendel, a Megszólalok Művészeti Magazin atyja, szerzője és szerkesztője, méltán lehet büszke arra, hogy a magazin az idén már hetedik évébe lépett. Verseiből, prózáiból léptenyomon itt is szemezgethetünk, most pedig könyv is készült legszebb prózai alkotásaiból.

Olvasásra ajánlom ezt a tizedik e-könyvként kiadott prózagyűjteményt, régi és leendő új érdeklődőknek.

Jó egészséget, az íráshoz pedig töretlen kedvet és kitartást kívánok!

Árvay Mária

Maglód, 2017. szeptember 15.

03. A BOHÓCORR

ÍGY ÍRTOK... ÉN...

A múlt században, leírni is borzasztó, a hetvenes évek első éveiben kezdtem el írogatni, a magam és fiókom számára, és a hosszú évek során rengeteg fiókban maradt, és megjelent írás látta meg a napvilágot először mártogatós, majd töltő-, utána golyóstollamból. Manapság már a számítógépen próbálom megváltani a világot, eléggé naivan, és a hatvan évemmel, illetve a negyven év irodalmárkodásommal még mindig nem jutottam el odáig, hogy tanuljak belőle, vagyis hogy sem a gordiuszi csomót nem tudtam megoldani, sem a spanyolviasz feltalálásában nem jutottam előrébb elődeimnél.

Aztán csak előbb-utóbb minden írás megjelenik valamilyen fórumon, mivel akár bevalljuk, akár nem, akarjuk látni munkánkat nyomtatásban, mivel valahol mégiscsak ripacsok vagyunk.

Gyakran fellépek felkérésre különféle rendezvényeken, előadásokon verseimmel, és előfordult már, hogy a műsor után beszélgetésbe torkollott az est, és különféle dolgok kerülnek szóba, és előttem nincs titok, nincs tabu téma.

Általában mindenre felelek, és nem mellébeszélék, mint egyesek, legalábbis nem szándékosan.

Az író ember számára elkerülhetetlen dolog hogy a politika mezsgyéjére ne tévedjen, és ilyenkor megkérdezik a pártállásomat, s ekkor előveszem a mindig zsebemben lapuló piros bohócorrot, és azt egy pillanatra felrakva mondom, bohóc ne politizáljon, mert én soha nem osztom meg a közönségemet, hogy a jobboldaliak jobbra, a baloldaliak balra üljenek, ami fura lenne, mert az nekem fordított volna: ami nekem jobbra, az nekik balra, és máris meglenne a baj, a közönség az KÖZÖNSÉG, csupa nagybetűvel.

S egyébként is felesleges, pitiáner dolgokkal és tyúkperekkel nem foglalkozom.

Akkor látják, hogy ezzel nem jutunk sehová, s ilyenkor megkérdik, hogyan írok, mi adja az ötletet, mennyi idő alatt készül el egy vers, rutint ad-e a negyven év.

Ekkor mondom, van olyan vers, ami öt perc alatt elkészül, nem tudom olyan gyorsan írni, ahogy a gondolatok megkívánnák, és van olyan vers, amit öt év után sem fejeztem még be, s talán soha nem lesz készen.

Hiszem és vallom, hogy mindenről lehet írni, a leghétköznapibb dolgokról is, ha van hozzá alapgondolat.

Hogy a negyven év alatt lehet-e rutint szerezni, erről egy történetet szoktam elmesélni a még mindig kitartó közönségnek.

A bohóc hosszúorrú, hatalmas cipőjében botladozva bejön a porondra. Körbejárja kétszer a fűrészporral felhintett manézst, néha emelgeti a gyerekek felé szalmakalapját, piros orra, füléig kihúzott piros szája jellegzetes karaktert kölcsönöz arcának.

A harmadik körnél a bejáratnál szembeni főhelyre leteszi a hóna alatt behozott szétnyitható kicsinyke asztalkát.

Közben a gyerekek visonganak, nevetgélnek, a felnőttek elnézően mosolyognak.

A Vendi bohóc hatalmas zsebeiből előkotorász egy szál gyertyát, másik zsebéből egy hatalmas doboz gyufát.

Ügyetlenkedve meggyújtja a piros fejűt, majd azzal a kanócot.

Tenyerét összetapsikolva, kalapját két kézzel emelgetve, láthatóan örül az eredménynek és a sikernek.

Vidáman körbejárja a porondot, ujját beakasztva hószentgyörgyét húzogatja és végül megáll az asztallal szemben a főbejáratnál.

Nadrágzsebében könyékig turkálva, egy csomag vadonatúj kártyacsomagot vesz elő.

Kibontja, mert a mutatványhoz csak új, kemény lap a jó, a megfelelő.

Fél méterről, egyik kezéből a másikba repítve keveri a paklit, és kiveszi a piros ászt.

A többi kártyát ajándékba adja a meglepett gyerekeknek.

Hangos szóval elmondja a feladatot, a kártyalappal próbálják eloltani a helyükön maradva az égő gyertyát.

Van, aki legyezgeti, akad, aki odadobja.

Bizony, senkinek nem sikerül.

Ekkor a bohóc erősödő dobpergés közepette vízszintesen elrepíti a piros ászt.

A tízméteres repülés után a lap eltalálta a kanócot és elkoppintotta a lángot.

Hatalmas ováció, cintányér csengés, a zene felerősödik. A bohóc kalapját lengetve diadalmasan körbejárja a porondot és learatja a sikert. A gyerekek tapsolnak, hiszik a csodát, ami egy ideje minden nap sikerül, de van egy valaki, aki trükköt sejt a produkció láttán.

Értetlenkedve felkeresi a lakókocsija felé igyekvő artistát.

- Árulja el nekem kérem, hogyan csinálja ezt a páratlan produkciót?

- Semmiség az egész, csak gyakorolni kell... - feleli a bohóc.

- És mennyit gyakorolta?

- Csupán csak nyolc órát - volt a válasz.

- Csak nyolc órát? - hitetlenkedett a néző.

- Igen, de naponta, és negyven éven át.

- Ja, ha csak így nem...

asztal, gyertya, kártya, eldobni, elalszik.

meddig kell gyakorolni?

nem sokáig, csak minden nap nyolc órát, és negyven évig.

nyolc órát, naponta negyven évig.

- Jajj, már megint reggel van...

2013 október. 27

Hiába, én is y-nal írom a nevemet, akár a nagyok...
nagy vendi.

04. A SZÍJGYÁRTÓ ÉS A NŐ

Feri bácsi idős korára sem hagyta abba imádott mesterségét, a bőrdíszművességet. Igazából ő csak szíjgyártónak vallotta magát, munkái is ezt sugallták, mert leginkább öveket, tarisznyákat, szatyrokat csinált, amiket a vásárban el lehetett adni az olcsósága miatt a köznépnek. Ám ha valamelyik fogathajtó világbajnok megkereste megrendeléssel, akkor igazi, művészien megformált lószerszámokat gyártott, akár még az angol királyi családnak is.

Szekszárdon, Csatáron, a Vasvárosban lakott, annak a helynek a közelében, ahol elfogták a csata után menekülő Béri Balogh Ádámot, akit 1711-ben Budán a várban lefejeztek, mert nem akart átállni a labancokhoz. Az elfogás helyén ma egy szilfa áll, az elfogott brigadéros leszúrt botjából hajtott ki a szép legenda szerint.

Ott ült a mester naphosszat a műhely ablaka előtt a csikón, s varrta a szurkos madzaggal a hámot, mikor hozott egy levelet a postás.

A városi tanácstól jött a határozat, hogy a Vasvárost a rendezési terv szerint szanálják, s helyette panelházakat építenek, mert kell a sok lakás, s egy család helyén száz család fog lakni. Fellebbezésnek helye nincs, mert közérdek. Egy hónap múlva már az egész városrész eltűnt a föld színéről, s csak egy kút vagy pincerom mutatta, hogy valaha itt emberek éltek. Utolsó rúgása volt ez a tanácsnak, mert jövő évben már Polgármesteri Hivatalnak hívták az intézményt.

Ez egy másik szomorú történet, talán erre is sort kerítünk egy más alkalommal.

Kárpótlásul volt, aki pénzt vagy panellakást kapott. Ők panelba költöztek, amit haláláig nem tudott megszokni. Az egyik kis szobát berendezte műhelynek, de ez már nem volt az igazi, csak talán még a bőr szaga...

Délelőtt egy kicsit még eldolgoztatott, de ebéd után kiment a szőlőbe, mert vágyott a szabad levegőre. Összeszedte a gyümölcsöt, zöldséget a konyhára, elücsörgött a tanya előtt, töltött egy demizson bort, aztán este haza indult. Csak az bántotta kissé, hogy útja mindig a régi ház romjai előtt vitt el.

Még a mai napig is, huszonöt év után is embernagyságú gaz van a házak helyén. Nem épült oda semmi.

Néha ráomlik egy-egy pince a guberálókra, volt is néhány tragédia.

Az első emeleten laktak, mert kikötötték, feljebb nem költöznek. Egyik nap indult a tanyára, nyakába vette a tarisznyáját, nyitotta az ajtót. Ahogy kilépett a sötétes folyosóra, földbe gyökerezett a lába a váratlan látványtól. Egy teljesen meztelen, fiatal nő állt előtte.

A férfi és a nő is megijedt, kölcsönös volt a meglepetés.

A váratlan tünelmentesség leszaladt a lépcsőn, és már csak a vasajtó csattanását lehetett hallani.

Az öreg visszalépett a lakásba, és szólt a nejének.

- Mama, itt állt egy meztelen nő...

A mama kijött, s csóválta a fejét.

- Rémeket látsz, menj csak nyugodtan, nincs itt senki. Már öregségedre szellemeket látsz?

A papa megszégyenülve elindult, de azért körülnézett az utcán, hátha lát valami gyanúsat, sehol nem látott senkit.

Lassan elfelejtődött a dolog, azért azóta óvatosabban nyitotta ki a lakás ajtaját. Végül ő is kezdte hinni, hogy hallucinált.

Néhány hét múlva a házaspár együtt indult a közeli boltba bevásárolni. A férj zárta az ajtót, a mama mögötte igyekezett kifelé, mert siettek.

- Mama! Már megint itt az a meztelen nő! - kiáltott fel, s valóban ott állt a maga meztelen valóságában,

Most már a neje is látta, ez nem tréfadolog.

Az ifjú hölgy ugyanúgy eltűnt, mint az első alkalommal.

Úgy döntöttek, ennek most már utána kell járni.

Lesiettek a lépcsőn, s a kijárat melletti radiátoron egy hálóinget találtak kiterítve száradni.

- Bizonyára a nőé - vélekedett a mama.

- Lehet, de akkor meztelenül futott el? - kérdezte a papa.

A háztömb előtt zöldellt egy bukszus bokor, a mögött bújt el a didergő leány. Odadobták neki a hálóinget, s ő zavarodottan kapkodta magára az aprócska, semmit nem takaró ruhadarabot.

Hosszú kérdezősködés után, mert a zavart lánytól nehéz volt valamit megtudni, kiderült a lehetséges igazság.

A lakással szemben, az út másik oldalán a kórház állt, sok épületéből az első a pszichiátria. Onnan szökött meg heti rendszerességgel az ifjú hölgy, aki Centrum királynőként mutatkozott be.

Hadserege a gemenci erdőben állomásozott, és csak az ő parancsára vártak, hogy elinduljanak, hogy elpusztítsák ezt a cudar, bűnös világot.

Azért jött be a lépcsőházba, mert a sereg előtt ilyen méltatlan öltözetben nem jelenhetett meg, és ruhát szeretett volna kérni valakitől.

A házaspár megsajnálta a Centrum királynőt, és egy köntöst kerítve átkísérték a beteget a kórházba, ahol már várták, hiszen ismerték eme mániáját.

A mesternek sokszor eszébe jutott a bugyuta leány de már soha többé nem találkoztak. Ki tudja, mi történt vele?

Talán visszatért birodalmába, s kivívta serege élén a győzelmet, megvalósította vágyát. Egy boldog, szép világot. Álmaiban bizonyára.

2012. szept. 27.

Megjegyzés: A történet nyomokban valós elemeket tartalmaz. Aki nem hiszi járjon utána. E dolgozatot a fogyasztás kedvéért némileg cizelláltuk.

05. A FALU BOLONDJA

JELENETEK A XX. SZÁZADBÓL BOLOND ÁDÁM TÖRTÉNETE

Egy régi mondás szerint, az a falu nagyon szegény, amelyik nem tud eltartani a falu végén egy cigány családot és egy falu bolondját.

Szürke, dolgos cigányember volt, sok gyerekével és soványka feleségével egy viskóban lakott a falu végén. Nyáron üstházat gyártott bádogból, télen fateknőket faragott és kosarat font. Ezeket eladogatta, szegényesen megélt belőle.

Nem bántott senkit, őt sem zaklatta senki. Kedves nótája volt a „Falu végén nem füstöl a kémény”...

Egyszer csak eltűnt, talán meghalt szép csendesen, ahogyan élt.

Bolond Ádám vagy harminc éve, gyerekkorában került a községbe. A lelencből hozta ki egy özvegyasszony, hogy ne legyen egyedül, mert az ura elveszett a háborúban. Azt gondolta, felnevelgeti szeretetben, s később segítségére lesz majd a munkában a ház körül. Így is történt, de időközben kiderült, a fiúcska kissé bohókás, de szeretnivaló jó gyerek. Megvolt neki a maga furfangos esze, de mégis bolondnak tartották.

Mivel a nevét senki nem tudta, vagy már elfelejtették, mindenki Bolond Ádámnak hívta.

Sok mindent nem lehetett rábízni, és nem is kapkodott a dolog után, többnyire a faluban tekergett. Legnagyobb mániája az volt, hogy állandóan, fennhangon és sokat beszélt. A leghangosabb asszonyokat is túlbeszélte. Hozta-vitte a híreket, a pletykákat. Mindig az út közepén járt és hangosan szidta a rendszert, párbeszédet folytatott a politikusokkal, trágár szavakat is használva. Ilyenkor az asszonyok riadtan becsukták az ablakokat. A fején egy régi katonasapka volt, az első világháborúból. Büszke volt rá, soha le nem tette, télen-nyáron viselte. Senki nem tudta, hogy hol szerezte, bizonyára kapta valahol, mert ő maga sohasem volt katona, pedig szeretett volna lenni.

Minden házba bejáratos volt, mindenhol családtagként fogadták. Valahol reggelit kapott, vagy ebédet, vagy csak egy darab kalácsot, vagy egy pár szem almát. Ruha, cipő is akadt a levetettekből, Senki nem eresztette el üres kézzel.

Mikor megunták a sok furfangos beszédet, mondták neki, most dolguk van, és ő békésen továbbállt. Főleg így volt ez, amikor már a Mama is meghalt, egyedül maradt.

Legszívesebben a központban lévő fodrászüzletben szeretett ücsörögni, mert ott sok ember fordult meg minden nap. Az üzletre az volt írva: Fodrász, de az azért csak borbélyműhely volt. Az öreg mestert is úgy hívták: Borbély János.

Valamikor régen kijárt a gazdagabb házakhoz borotváltni vagy fogat húzni, de ma már csak a boltot nyitja ki, azt is csak unalomból, és a régi kuncsaftok miatt kedvességéből. Madzaggal kiakasztotta az ajtót és előtűntek a régi frizurák az ajtó belső lapján.

Ádám ott ült a fényesre koptatott lócán és nézte az olajos padlóra lehulló ősz hajszájakat, amiket időnként lelkesen összesöpört a kopottas seprővel. Néha őt is megborotválta a mester, mert haja nemigen volt Ádámnak, azért mégis csak szerette a vidáman dolgozó olló csattogását.

- Nem vagy egy nagy kuncsaft - mondja neki a mester nevetve.

S Ádám hallgatja az öregek katonatörténeteit és egyéb régi dolgokat, aztán ő is mondja a maga bugyuta mondanivalóját.

Néha lódít is nagyokat, ilyenkor a férfiak felemelik a lábukat, mondván: Hadd gurítson a fiú. Ő is mesél a háborúról, holott sohasem járt ott.

- És mikor jöttek a partizánok, szaladtak ki a nagy hóból, és be a zöld kukoricásba...

- Mikor vittek a fogságba, a vonatkeréken köszörültük a borotvakést, és a derékszíjunkon fentük meg - kezdődött a másik igaznak hitt történet.

Mikor igazolást vár a mondókájára, megkérdezi:

- Igazam van?

Mivel nincs válasz, újra kérdezi:

- Ugye, hogy igazam van? - s már türelmetlenebb.

Merthogy most sincs felelet, jólesően nyugtázza:

- Hát persze, hogy igazam van!

S a dolgok mai állása szerint ez így van rendjén.

Egy napon a falu bolondja is eltűnt, mondogatták hogy meghalt. Sokáig emlegették, aztán a falu is elszegényedett, ma már alig lakik ott valaki, de több a futóbolond, mint azelőtt.

2012. aug. 17.

06. MEGJÖTTÉL, FIAM?

A FIÚ, A MACSKA ÉS A PAPAGÁJ

Élt az egyik kisvárosban egy szorgalmas kispolgári család. A férj, a feleség és egyetlen fiuk, aki már lassan öreglegénynek számított.

Az idősödő szülők mondogatták: - Miért nem nősülsz meg, fiam? - de ő csak ingatta a fejét. Kényelmes volt ez így neki. Egyetlen gyerekként az anyja kiszolgált, esténként eljárt sörözni, este egy kis tévézés, aztán alvás, mert holnap dolgozni kell.

A családhoz tartozott még néhány aranyhal, egy koromfekete macska, a Negró, és egy zöldeskék papagáj, a Pityu.

Mindenki gondozta a saját állatkáját, a papa a halakat, a mama a macskát, a fiú a madarat. Boldog volt így a család.

A mama főzte az ebédet és várta a fiát haza a munka után, mert mindig megvárták a fiukat az étellel és együtt ebédeltek. Kettő órakor az öreg az asztalhoz ült, a anya pedig az ablakon nézte, jön-e már a gyerek. Ha késett, kiment a közeli sarokig, hogy jön-e már. A fiú ezért haragudott, mert már nem tartotta magát kisfiúnak, hogy elébe menjenek.

Ahogy belépett a konyhába, az apja szertartásosan mindig megkérdezte:

- Megjöttél, fiam? - aztán csendben megebédeltek.

Ez így ment minden nap, évekig, monoton egyhangúsággal, de azért szép volt, békét és nyugalmat, biztonságot sugallt.

Néhány év múlva meghalt a papa, szép csendesesen, ahogyan élt is, és helyét családfőként az anya vette át. Most már ő kérdezte:

- Megjöttél, fiam? - aztán megebédeltek.

A halak, és a papagáj gondozását a fiú vette át az apjától, a cica önállóan közlekedett a lakásban és az udvaron. A madarat csak akkor engedték ki a kalitkából, ha a Negró kint tekergett valahol.

Próbálták beszédre tanítani a Pityut, de a csicssergésen kívül többre nem jutottak vele, aztán már nem is erőltették a dolgot.

Hamarosan örökre elszenderedett a mama is. Elment az ura után, mert nagyon hiányzott neki a párja, hát utána halt.

A fiatalember nagyon magányosnak érezte magát, mikor ballagott hazafelé a temetésről.

Kizárta az ajtót és döbbsen hallotta a jól ismert hangot:

- Megjöttél, fiam?

Majdnem megijedt a hang hallatán, aztán mikor a kérdés megismétlődött, rájött, hogy a hangok a kalitka felől jönnek. A papagáj szólongatta a mama hangján.

Leült egy székre és hangos zokogás tört ki belőle, az összes fájdalom egyszerre tört ki a lelkéből.

Másnapról újra munkába járt a magára maradt fiú, s mikor hazaérkezett, a madár boldogan köszöntötte:

- Megjöttél, fiam?

Jutalmul röpdöshetett a szobában néhány kört, sőt rászállt pihenni a függönyre is. Aztán magától visszament a kalitkába, mikor megunta a mulatozást. Ilyenkor a Negró szigorúan ki volt csukva az udvarra, nehogy valami baleset történjen.

Egyik reggel a fiú elaludt, mert nem volt már, aki kávéval ébresztgesse, mert a mama mindig az ágyba hozta a forró italt.

Zuhogott az eső, ennek tudta be a későn kelést, s kapkodva öltözött. A macskát bent hagyta a konyhában, nehogy megázzon a kényes állat.

Délután hazaérve nem hallotta a várva várt kérdést. Rosszat sejtve benézett a konyhába, s a kalitkát nyitott ajtóval a földön találta, üresen.

A fekete ördög az asztal alatt rágott valamit.

Mikor a döbrent fiú odakapott, már csak a papagáj egyik szárnyát tudta megmenteni a macska szájából.

Ismét sírva fakadt, arra gondolt, hogy ezentúl már senki nem mondja, hogy:

- Megjöttél, fiam?

Fogta a gazdátlan kalitkát és hozzávágta a macskához.

Beletette a Pityu és a Negró testét a ketrecbe, és nagy szomorúan elásta őket a kertben az ecetfa alá, ahol a cica nagyon szeretett játszani.

Ezentúl, ha hazajött, a nyitott ajtóból bekiabált a lakásba:

- Megjöttem!

De most már nem jött rá felelet.

A némán tátogó aranyhalak nem válaszoltak.

Fogta az akváriumot, és vizestől, halastól kidobta a szépen kövezett udvarra.

Az üveg millió darabra törött, de az aranyhalak még sokáig fickándoztak a kövezeten... aztán néma csend honolt mindenütt.

Nemsokára még a víz is felszáradt.

Végezetül az üvegcserepeket összesöpörte, s egy korszak lezárult az életéből.

Felnőtté vált egy pillanat alatt.

2012. szept. 22.

Megjegyzés: Ez a történet nyomokban valós elemeket tartalmaz. Ha valaki magára ismer, az nem a véletlen műve.

07. AZ IDÉN MÁR NEM JÁTSZOM EL

ÖNIRÓNIA

Jó néhány évig eljátszottam az általam poénosnak vélt viccet egy közeli boltban. Többé nem teszem. Néha bejött, de az utolsó balul sült el.

Rájöttem, tudni kell, mikor, kivel és hol lehet humorizálni, és nem kell egy vak, vagyis helyesbíték: egy nem látó embernek mindenáron felhívni magára a figyelmet.

Ugyanis vak nem vagyok, csak nem látok. Óriási különbség.

Minden évben, január 2-án átszaladtam a közeli ABC-be, hogy a hosszú ünnepek alatt kifogyott dolgokat pótoljam, s némileg felbosszantsam magam, hogy a jó édesanyjukat..., már megint javítottak az árakon. Aggódok, mert egyszer még sérvet kapnak az emeléstől.

Hogy oldjuk a feszültséget és poénosra vegyük a figurát, ráteszek a kosár tetejére egy csomag WC papírt. Most éppen nem kellene, de hát a vicc, és az ilyesmi mindig kell otthon.

Hosszú a sor a pénztár előtt, előttem is, mögöttem is. Végre sorra kerülök.

A hölgy kissé fáradtnak tűnve, halkán mondta a végösszeget.

Én álzavaromban kutattam a zsebeimben...

- Hű, a fene egye meg, otthon felejtettem...

A sorban állók és a pénztáros is azt gondolta, a vén hülye már megint otthon hagyta a buksztárcáját.

- Nem baj, majd át tetszik hozni a pénzt - próbált segíteni a hölgy, mert nem halad a türelmetlen sor.

- Nem a pénzt felejtettem otthon, az itt van - mutatom.

- Akkor mit? - zsörtölődik.

- Az igazolást...

- Miféle igazolást?

Hátul már többen nevetnek, somolyognak.

- Hát nem hallotta? Az új év elsejétől csak az vehet WC papírt, aki igazolja, hogy evett.

A sor végén kibuggyant a röhögés, s a pénztárosok is nevetni szoktak, s ezzel a dolog el volt intézve. Ez az év is vidáman kezdődik...

De ez a hölgy nem értette, zavartan nézett maga elé és sírva fakadt. Ki tudja, mi jutott hirtelen az eszébe, a jövőre nézve.

Alig tudtam megmagyarázni, de akkor már baj van, ha magyarázkodni kell. Szégyenkezve bocsánatot kértem és leforrázva kijöttem a boltból. Nem mindegy, hogy az emberen nevetnek, vagy ha kinevetik. Pláne, hogyha sírnak a rosszul sikerült viccén.

No, ez az év rosszul kezdődött, de aztán úgy is maradt. Bocsánat. Igazán nem rajtam múlt.

Egyebet nem mondhatok.

Bocsánat, hülye vicc volt.

2017 január elején

Megjegyzés: - Magamat kigúnyolom, ha kell...

08. DIPLOMAOSZTÁS A TEMETŐBEN

Volt egyszer, akár a mesében, egy álom pár. Szépek voltak, okosak, diploma, jó állás, és szerelmesek lettek egymásba, de nagyon. Ahogy mondani szokás, az Isten is egymásnak teremtette őket. Összeházasodtak és boldogan éltek, jó körülmények között, csak egy dolog hiányzott még az életükből: a gyermekáldás. Próbálkoztak rendesen, hogy boldogságuk teljes legyen, de mindhiába.

Lakott a szomszédban egy barát házaspár, akikkel rendszeresen összejártak. Náluk már az volt a probléma, hogy ha a nej csak leült az ágyra, már állapotos maradt. Immáron megszületett a harmadik gyermekük is és a szomszédok átmentek babanézőbe. Jó barátnőként megengedte a sóvárgó fiatalasszonynak, hogy megdajkálja a kislányt. Nem voltak babonások, de csoda történt. Hamarosan ők is gyermeket vártak. Először fiúra gondoltak, de ahogy az idő szaladt, egyre inkább abban bíztak, mindegy, hogy milyen nemű lesz, csak egészségesen szülessen meg a várva várt kis jövevény.

Eljött a pillanat, és világra jött egy gyönyörű... kislány.

Boldogságuk határtalan volt. A gyermek szépen cseperedett, okosodott.

Élte az egyke gyerekek mindent megkapó, mindent elérő életét. A szülők büszkén sétáltak a kislányukkal kézen fogva a kisvárosban. Milyen szép család, mondták a járókelők, s mindhárman boldogok voltak. A kislány nagyon jó tanuló lett, s mivel hiányzott neki a testvér, elhatározta, hogy tanítónő lesz. Addig is otthon a babáit sorakoztatta fel a szoba sarkában kialakított osztályteremben, és mesélt nekik, verseket mondott, számolt velük.

Később a tanítóképzőben már tudatosan készült a nagy feladatra: tanítónő lesz.

A gyakorló iskolában diákjai rajongva szerették a kis tanító nénit. Úgy látszott, minden rendben lesz, már csak a vizsgák voltak hátra, s a diploma átvétele, s kezdődhet a tanítás jövő szeptembertől.

Az immár húszéves nagylány lelkesen készült a vizsgákra. Nem félt, hiszen tudta: tanult rendesen, nem lehet baj, de egy kis vizsgadrukk mégiscsak volt benne. Csak az zavarta néha, hogy időnként fáj a foga. A vizsgadrukknak tudta be a dolgot, mert eddig nem fáj, de kellemetlen ez most a vizsgák alatt.

Elment tehát a fogorvoshoz, aki azonnal kihúzta a rossz fogat. Kicsit kellemetlen volt, de különösebben nem fáj. Hamarosan jobb lesz, gondolta. A foga nem is fáj már, csak még kicsit vérzett a vizsga alatt is.

Az írásbeli és szóbeli is kitűnőre sikerült. Örült mindenki nagyon a családban, s büszkék voltak a lányukra. Másnap visszament a fogorvoshoz, mert a kellemetlen tünetek nem szűntek meg. A fogorvos elküldte laborba, ahol megállapították, hogy rossz a vérképe, leukémiája van. Azonnali kórházi beutalás, de az állapota rohamosan romlott. Egy hét múlva a heveny leukémia a kislány halálát okozta. A család értetlenül állt az értelmetlen haláleset előtt. Mindkét szülő összetört.

Sokan eljöttek a temetésre. Rokonok, osztálytársak, tanárok, kisdíákok egyaránt.

Mielőtt a koporsót lezárták, levideózták az alvóként fekvő kislányt. A tanítói diplomát az osztályfőnök a halott tanítónő koporsójába tette. Vele együtt temették el. Hadd vigye magával, hiszen az övé.

Megdolgozott érte.

Talán majd odafent a mennyben az angyalok ülnek előtte a padokban, szépen sorjában.

2017-06-19.

09. MÁRCIUS IDUSÁN

A TRIKOLOR

Most, hogy közeledik március 15-e, emlékeim közül előbújik egy régi történet.

Úgy negyven évvel ezelőtt, amikor idegenvezetéssel is foglalkoztam, elutaztam egy nőkből álló csoporttal valamelyik kisvárosba ünnepelni.

Akkoriban divat volt, hogy jól dolgozó brigádok jutalomból elutazhattak valahová a szak-szervezet jóvoltából.

Ilyenkor a hölgyek kiszabadulva a munka és a család köteléke alól, némi kontyalávaló rásegítésével, vidám hangulatban várták a nap eseményeit. Megvolt ennek a bája és a feszült-ségoldó hagyománya is.

Dívott a kevert, a bonbon meggy, és az Éva vermut, meg a csőnadrag és a moher pulóver, na és a lapos sarkú félcipő, az elől kapcsos melltartó, s a Krasznaja Moszkva. Műsor kezdetéig, mely igen jónak ígérkezett, volt még némi kis idő. A fölös idő eltöltésére, hölgyek lévén, nagyon jó program a kirakatnézés. Véletlenül vagy akarattal pont egy fehérmű üzlet kirakatát nézegettük.

A látvány számomra ebben a hölgykoszorúban kissé bizarnak tűnt. Piros, fehér, zöld melltartókból és bugyiból egy hatalmas kokárda volt kirakva. Mellette pedig, a dolog megkoronázásaként, nemzeti színű zászlónk három színű kombinéból lett dekorálva, a kirakat-rendező jóvoltából.

Kombiné, kombiné, a csipkés kombiné...

Bizonyára egy hagyománytisztelő, de modern felfogású alkotó rejtette el így perverz érzéseit a forradalmat és a szexualitást ötvöző álművészetében.

A lányok összekuncogva rám-rám sandítottak, s én pirulós zavaromban csak ennyit tudtam mondani:

- Én kissé giccsesnek tartom ezt a megközelítési formát, s különben is, zöld bugyit még nem is láttam.

Kibuggyant a nevetés, s a leghuncutabb középkorú hölgy csak ennyit mondott:

- Úgy látszik, még keveset éltél.

Ma már tudnék mesélni, de hát férfiak vagyunk.

Akkoriban még csak alig múltam húsz éves.

Régi, szép, boldog idők.

2017

10. ANGYAL JÖTT A SZÉLLEL

Az öregember kizárta a lakásajtót és kilépett a hideg utcára, érezte a decemberi hűvös szelet, de nem törődött vele, mert ilyenkor mindig izgalomba jött, mikor meghalt szeretteihez indult a temetőbe.

Összebb húzta magán a kabátot és fehér botjával kopogtatta a járdát és a mellette elmaradozó házak falát.

Ismeri az utat, hiszen régóta jár errefelé, de mióta megvakult már lassan tizedik éve, kezdenek elhalványodni az emlékek.

Néha belelép egy gödörbe vagy vízfolyóba, nekikoccan egy vaskapunak a bot vége, ilyenkor a kutyák mérgesen harapják a lukat a kapu alatt.

Olykor ráköszön valaki járókelő, hiszen sokan ismerik a kisvárosban, sokakat tanított is.

Elért a zebráig, s tudta, itt alaposan figyelnie kell az átkelésnél, nagy a forgalom.

Már egy ideje észrevette, hogy valami halk suhogás vagy lágy zene hallatszik mögüle, és kellemes szellő is eléri néha-néha, s egy ismeretlen, jóleső illat.

Elindulna, de lágyan, alig érezhetően valaki megérintette a vállát.

Azonnal megállt és egy hatalmas busz rohant el mellette, még jó, hogy szót fogadott. Ki lehetett az? gondolkodott magában, talán valami ismerős, mormogta vélekedésképpen.

Útja egy hídon vezetett át, botjával érezte a híd korlátjának kongó rezgését és hallotta a víz csobogását. Sokat könyökölt ezen a korláton valamikor és nézte a vízbe ugráló békákat, sok érdekességet lehetett látni minden évszakban.

Volt, mikor csak érként folydogált, de záporkor folyóvá duzzadt. Ilyenkor venyigét, fatuskót, hordókat, és akár még teknőket is hozott magával. Elöntötte iszappal a város utcáit.

Ma már csak elképzelte a régi nyarakat, mikor melegben térdig állt a vízben, vagy télen korcsolyázott a jégen. Elmosolyodott és tovább botozott.

Valami robogásra lett figyelmes, olyan, mintha otthon az unokák motorozását hallaná, azt a kis lábbal hajtható gyermekmotort vélné felismerni.

A vállán megint csak érezte az érintést és a halk suhogást. Megállt.

A kisgyerek vad rohanással nekiment a lábának, megszeppent és sírni kezdett, de az öregember csak mosolygott. Senkinek nem lett baja az ijedtségen kívül.

A vércsehangú anyuka kissé megkésve rohant a gyerek után és letolta az öregembert, mondván neki, nem lát?

Az öregember elnézést kért, hogy nekijöttek, és válaszolt: igen, nem látok.

- De azért füle az van... - rikoltotta a vércsehangú.

- Van - mondta, és tovább ballagott.

- Te meg ne menj neki minden hülyének - dorgálta a gyereket az anyuka.

Befordult a temetőkapunál, és emlékeiből tudta, csak végig kell mennie a betonos főúton és hamarosan odaér a kriptasorhoz.

Elhaladt a kis kápolna mellett, ahol temetéskor harangozni szoktak, mikor ment a menet, és a ravatalozónál balra és máris ott van mindjárt.

Megtapogatta a szürke követ, amelyre már sok név van vésve, párat már ő vésetett rá. Itt nyugszanak drága szülei és a testvére is.

A kriptát még a mama vette a papa halálakor, és a sír mellett álló tuját a testvére ültette csemeteként, de már több ember magasságúra nőtt a sok év alatt.

Az öregember is volt már lent a sírban, hiszen mikor temették a papát, lement, mivel tele volt szeméttel a frissen meszelt kriptá és ki kellett takarítani. Trehányak voltak az építők, deszkákat, cementes zsákokat és másféle szemetet feledtek a kriptában. Nem hagyhatta, hogy örökre ott szentségtelenítse a sírt a rendetlenség emberi bizonyítéka.

Alaposan körülnézett. Valamikor te is ide kerülsz - gondolta magában. A mindenkori rituálé szerint végigtapogatta a sírt, az öntött karikákat, és ujjával elolvasta a neveket. Fura volt a saját nevét is kitapogatni.

Mikor a keresztnévén járt az ujjá, valaki lágyan rátette a kezére a sajátját, mintha csak véletlenségből hozzáérne, s az öregember látni vélte egy karcsú, magas leány alakot, aki a kő mellett állt.

Arca mosolygott és lényéből fény áradt, lágyan, szelíden.

A fiatal leány gyönyörű volt. Az öregember csodálkozott, hogy miért nem fázik, hiszen lenge ruhában állt ott mellette.

Az öregember eltűnődött.

Minden karácsony délelőtt kijött a temetőbe és egy kis fenyőágot hozott a lent alvóknak, rajta egy aranyos csengettyűvel és egy szál gyertyával.

Lerakta a márványköre, kicsinykét elbeszélgetett velük, és már indult is haza, mondván, nyugodjanak, hamarosan újra eljön. Szorítsanak helyet, neki is el kell itt férnie, számára ők nem haltak meg, csak ide kiköltöztek.

Megsimogatta a kőoszlopot és a fát, s lassan elindult a ropogó kavicsos úton.

- Én megyek haza a jó melegbe, csak titeket hagylak itt, kedveseim, a zord hidegben - mormogta magában, rosszállóan vélekedve.

Itt maradt az élő tuja és a halott márvány, a két kontrasztot szimbolizálván.

Az őrangyal követte néhány lépésnyire.

Hallotta, hogy valahol halkán beszélgetnek a sírok között. - Hát ez még él? - kérdezték suttogva egymástól, de az ilyenekre már oda sem ügyelt.

Mikor a kápolna mellett haladt el, eszébe jutott, mikor gyermekkorában hallgatta a harangozást, kitalálta, mit mondanak a harangok. Ha öreg ember halt meg, azt mondták: házat, földjét, szőlőjét... Ha szegény ember ment el, akkor azt csendítették: ringye, rongya, ringye, rongya.

Ezen elmorfondírozott a temető kapujáig.

A főutcán már sokan jártak, de igyekeztek hazafelé, hiszen ma este már felállítják a fenyőfákat, amik átváltoznak karácsonyfává, átszellemülnek, átlényegülnek sokaknál tudatosan, de a nemes lelkiületűeknél tudat alatt.

Az öregember már az otthoni családjára gondolt, akik már várják haza, ünnepi vacsorával és díszes karácsonyfával, mint minden évben. Lelkiismeret furdalása van állandóan, hiszen betegsége okán cserben hagyta a gyermekeit, feleségét, most, amikor a legnagyobb szükség volna a munkájára és segítségére. Néha-néha hátrapillantott, és vágyta, hogy kövesse az angyal.

- Ő is hazajön velem... - gondolta.

Emlékezett egy régmúlt időre, mikor várta egy angyal eljövetelét, de az idők zivatarában ennek eddig nem jött el az ideje. Mindig is érezte, hogy valaki áll mellette, de még soha nem látta így, mint ma. Valaki mindig vigyázta a lépteit, őrizte, nehogy valami baja essen, s ma végre meglátta. Tudta, csak ő lehet az.

Álmában sokat látta, de az arca mindig homályban maradt.

Érezte, szálingózik a hó, pedig nem ígért havat a rádió.

Örült, hogy mindent befed fehér lepellel a hótakaró.

Hazaértek. Az öregember kizárta az ajtót, s mindketten bementek.

Kellemes meleg fogadta, és a halászlé is ugyanolyan jó volt, mint máskor, de mégis más lett minden. A lány csak állt a fal mellett és mosolygott. Kezeit összekulcsolta és figyelt.

Elénekeltek a „Mennyből az angyal”-t és meggyújtották a gyertyákat a fán. Meghitt volt az este, s az unokák önfeledten bontogatták az ajándékokat, s a felnőttek áhítattal figyelték őket. Csak az angyal térdelt még sokáig a fa előtt, ragyogó arccal, senki nem vette észre, csak az öregember figyelmeztetett rá. Végre mindenki eljött, és eljött az igazi karácsony is, amire mindig is várt.

Az én kis Angyalkám.

Meghittség és melegség járta át a szobát, s az öregember mosolyogva állt.

Látni vélte a csodát.

Talán az ő utolsó karácsonyán.

Egy angyal jött a széllel, az örökkévalóságon át.

Angyal a széllel

Egy angyal
Hírt hozott a Földre,
Gyarló embereknek
Gyönyörűségére.
Angyal szállt az égen,
Elsuhant csendesen.
Lángot vitt kezében,
Ragyogó fényesen.

Angyal szállt az égen
Éj sötétjében.

Angyal szállt az égen,
Halk suhogással.
Kezében lángot vitt,
Fényes ragyogással.
Oszlatni sötétet,
Elhozni a fényt,
Hitet vesztett
Embereknek
Mondani az ígét.
A megváltást várva,

Az utolsó reményt,
Elhozva az utolsó esélyt.
Tömjén füstjén át
Érezni az erényt.
Angyal szállt az égen,
Elsuhant csendesen.
Lángot vitt kezében,
Ragyogón, fényesen.
Az ige megtestesült
BETLEHEMBEN.
Egy angyal hozta a hírt a széllel.

Szekszárd, 2016 Karácsonyán.

Megtörtént esemény.

11. MILYEN LEGYEN A KARÁCSONYUNK?

Már idős fejjel hallottam a mondást: csak egészség legyen, a többi megvesszük.

Ezt a szállóigét, ami lehet esetleg közhely is, egy gazdag ember mondta nekem, aki ismert is, sikeres is, és ami fő: tele van pénzzel.

Talán ő még az egészséget is meg tudná venni, mert drága gyógyszerekre, vagy akár drága kórházakra is telik neki.

De... kedves barátaim, mi már tudjuk, hogy a legdrágább dolog számunkra az egészség, amit már kisebb-nagyobb mértékben elveszítettünk.

Szüleim mindig mondták, vigyázz rá, mint a szemed világára, de kit érdekelt ez akkor.

Most meg már késő.

Végül is, annak örülök, hogy nem érték meg a megvakulásomat, mert belebetegedtek volna a tudatba.

Mi ikrek vagyunk a testvéremmel, de ő már eltávozott közülünk. Már drága szüleim sem élnek.

Én mégis mindig a régi velük töltött karácsonyokra gondolok.

Mára átértékelődött a világ.

Már vagy ötven éve történt, valamilyen súlyos betegségben feküdtünk ketten egy ágyban, a nagy, magas lábon álló ágyban. Láztól izzott az arcunk, nagy csendességben és elesetten feküdtünk, tele piros pöttyökkel, apám rakta a kályhára a fát, hogy nehogy fázzunk, és jó meleg volt a szobában. Anyánk főzött a konyhában, és néha benézett ránk, hogy mi van velünk.

A fenyőfa feldíszítve állt az asztalon, alatta ajándék, tízévesek voltunk és mindketten egy repülőgépet kaptunk könyvek és egyébek között. Mindig mindenből egyformát, és mégis bármilyen kis jelből, de tudtuk, hogy melyik kié. Ezt a repülőt adtam most fiú unokámnak, aki kettő éves, és a repülő ötven, de olyan, mintha új lenne.

Nagyon vigyáztunk a könyveinkre és játékainkra.

Mi szófogadó gyerekek voltunk, soha nem kaptunk ki, de most mégis feltűnően jók lettünk. Édesanyánk kiment a dolga után a konyhába, és akkor édesapánk odaállt az ágyunk elé, és könnyes szemmel, halkán csak annyit mondott, talán csak magának, de én hallottam és még ma is a fülemben cseng: - De jó lenne, ha újra rosszak lennétek...!

Emlékszem, hogy ilyenkor barna papírzacskóban kekszet hozott nekünk, a kedvencünket, és akkoriban ez finom csemege volt, és mi boldogan rágcsáltuk a párnáink közt pihegve.

Ezek a szeretteim már régen nem élnek, de sokszor gondolok rájuk, és néha még örülök is, hogy nem érték meg a vakságomat, mert meghasadt volna a szívük.

Azóta már megértem gazdagabb, szebb, jobb karácsonyokat, de mostanában egyre jobban érzem azt, hogy az igazi ajándék a szülők féltése és szeretete. A legnagyobb érték, amit én már elfecséreltem, az egészség. Mindenki gondolkodjon el ezen, ez a történet mára már mesévé szelídült, és unokáimnak mesélem és ötven év múlva megnézném, hogy megvan-e még a repülőgép. Mindenkinek áldott karácsonyt kívánok. Vendi

2016-12-21

Szenteste fellobban a gyertyák izzó lángja,
Karácsony reggelre is kihűl a vaskályha.
Varázsgömböt szorongatsz vágyón a kezeden,
Csillognak a fények álmodozó szemedben.

12. KI HOZZA A KARÁCSONYFÁT...

EGY RÉGI TÖRTÉNET, AMELY VELEM ESETT MEG... ÖTVEN ÉVVEL EZELEŐTT.

Már közeledett a várva várt ünnep, és mindenki készült a Karácsonyra.

A kis völgyben fekvő falu olyan volt, mint egy porcukorral behintett mesebeli falucska, csak a lomhán füstölgő kéményekből kiáramló kékesszürke füstből lehetett gondolni, hogy a házikókban serény élet folyik. Az emberek készültek a szép ünnepre.

Csak néha, itt-ott tűnt fel egy csilingelő lovas szán kucsmás, bundás emberekkel, hidegtől pirosló arccal siettek nagyon valahová.

Takaros, hóval betakart kis házikó állott a falu közepén, a meghitt nyugalom hona, a nagyszülők háza.

Egy kisfiú ült a sparhelt melletti padon és figyelte a serénykedő nagyszülőket, akik sütöttek, főztek, a papa fát hordott be, hogy ha hamar beesteledik, már ne kelljen kimenni a kamrába tüzelőért.

- No, kis unokám - kérdezte az öreg -, várod már a Jézuskát?

A kisfiú, tízéves legényke, elmosolyodott.

- Én már nem, mert nem is a Jézuska hozza a karácsonyfát...

- Ezt miből gondolod? - kérdezte a nagymama megrökönyödve.

- Az iskolában tanultuk, hogy a felnőttek díszítik a fenyőfát, és jobb ha a gyerekek is segítenek a fa díszítésében, de már nem is jó, ha karácsonyfának hívjuk, hanem közösségi fa a neve...

A két kis öreg összenézett, és szép csendesen megebédeltek. Csak néha-néha csóváltgatták fejüket rosszállóan.

Ebéd után a papa hívta az unokát, hogy menjenek ki a nem messze lévő kiserdőbe, hogy azért ők se maradjanak fenyőfa nélkül, ha már a Jézuska nem hoz, legalább ők díszítsenek fel egy fát.

Beöltöztek, mert hideg volt és nagy hó. Sapka, sál, kabát, csizma, és a talpuk alatt ropogott a friss hó, miközben mind beljebb mentek az erdőbe.

A papa a karjára akasztotta a megreszelt kézifűrész, hogy azzal könnyebben kivágják majd a kiválasztott fenyőfát.

Láttak is útközben sok-sok fát, de a papa értő szeme mindegyikre mondott valamit. - Ez kicsi, ez görbe, ez túl nagy, ez eléggé ritka, és ez meg már túl nagy kettőnknek, hogy hazacipeljük.

Tellett az idő, már kezdett sötétyesedni, és a fiúcska fázott is a hidegben.

- Menjünk haza - javasolta a nagyapa -, otthon legalább meleg lesz!

- És a fa? - aggódott a gyerek.

- Hát az nem lesz, úgysem hiszel a Jézuskában...

Mire hazaértek, már esteledett, és a meleg konyhában levetköztek és felmelegítették átfázott ujjukat, és érezték a tűz jótékony melegét.

Egyszer csak a kisfiú halk neszezést hallott a szobából, mintha csendben kisuhant volna valaki, és utána halk csengőszó csendült és fényesség áradt ki a szoba üvegajtáján.

A gyerek beóvakodott a szobába és ott pompázott teljes valóságában a szép, hatalmas, fénytől ragyogó karácsonyfa.

Mind a hárman az örömtől könnyes szemmel álltak a megtestesült csoda előtt.

A kisiú megszeppenve nézte a csodálatos fát, és már elhitte az égi jelenést.

Hálával nézett a két kis öregre, akik örültek annak, hogy az unokájuk milyen boldog.

S mikor már felnőtt volt és gyerekei lettek, ő állította a fényes fenyőfát, és az átváltozott karácsonyfává minden évben, karácsony estéjén.

S együtt énekelték a szent dalt: Mennyből az Angyal... Eljött hozzátok...

13. NEM ÉRTEM

ÉLETKÉP

Így hatvan felett az ember talán jogosan gondolhatja, hogy már mindent tud. Megette a kenyerre javát, vagy ha nem ő, akkor a penész, és már sok mindent tapasztalt, meglepetések nemigen érhetik. Mégis, mostanában gyakran azon kapom magam, hogy sok mindent nem értek. Megmagyarázni meg tudom, de nem értem.

Mondják, a jó pap is holtig tanul, s mikor meghalt, sírjára ráírják: tanulmányait befejezte.

A ráérő pedagógus ebben a kissé korai tavaszban sétálgat a parkban, s nézi a Szekszárdon örvendően szaporodó szobrokat és élvezi a nap erőlködő sugarait. Milyen csodálatos a világ!

Sétálgatás közben az ember, ha elfárad, akár le is ülhetne egy padra, s az áldott fényözönt úgy is élvezhetné. Így gondolhatták talán sokan mások is, mert nemigen van szabad pad a fasorban a buszmegálló felé menet. Ez a híresen szép platánsor, ahol annak idején, és talán még ma is, oly sok híresség sétálgatott és igyekezett a vasútállomás és a világhír felé a literatura nyomdokain a fővárosba, majd akár Párizsig. Diákok ülnek a padokon, látszik hanyagul félredobott hátitáskájukon, hogy tanulók. Ezzel talán nincs is baj, de mégis fura a dolog.

S nem értem! Miért nem a szép barnára festett, széles, kényelmes padon ülnek, hanem az egydeszkányi háttámlán? Negyvenhatos sáros bakancsukkal az ülőkét tapossák, s böszön szotyoláznak. Talán ebéd helyett, mert a kupac csak gyűlik.

Én nem szívesen akasztom össze a bajszomat tizen-huszonéves fiatalokkal, s nem csak azért, mert nekik bajszuk és szakálluk is van, nekem pedig nincs. Pedagógus mivoltomból tudom, hogy az ilyen lelkiületű fiatalokból milyen reakciót válthat ki egy számukra kioktatásnak tűnő kérdés, amely csupán csak és kizárólagosan nevelési szándékkal indított. Bátorságomat összeszedve azért mégis csak megkérdeztem: a padon ülésnek miért pont ezt a módozatát választották? Hiszen kényelmetlen, s beszennyezik az ülőkét is.

Az azonnali anyázás elmaradt, mert őket is meglepte a „bátor” rákérdés. Aztán egyikőjük unottan válaszolt: „azért, mert a pad sáros!” Szerintem addig nem volt az, amíg ők fel nem ültek a kakasülőre, de ez már nem bizonyítható. Gondolták, a vén hülének lehetne jobb dolga is, de már nem is foglalkoztak velem. A szotyikupac pedig csak gyűlt, s gondolom, nem ők söpörték össze. Jó, hogy az Isten teremtett a múzeum köré galambokat is.

S végiggondoltam: mekkorát változott a világ. Ha gyermekkoromban véletlenül bicikliztem a járdán, a rendőr kiszedte a szelepet a kerékből, s tolhattam tovább a kerékpárt. Ma mindenki a járdán biciklizhet. Vagy: ha az utcán ettünk, mindenki azt gondolta, szegények vagyunk, pedig egy szelet zsíros kenyérrel milyen jó volt szaladni a focipályára. Ma már minden sarkon hamburgeres löki az utcára a portékát, hadd egye a dolgozó. Vagy: ha volt egy kis dugipénzünk, a nadrág zsebébe rejtettük, nehogy valaki meglássa. Ma az utcai automatákból tízezreket vesznek ki mindenki szeme láttára.

Mekkorát változott a világ! Miért ne történt volna változás padonülés ügyben is? Ma ez a divat! Rosszul értelmezett divat a fiatalok részéről, mert még eddig nem láttam nyolcvan éves nénikét padok karfáján ülni a buszmegálló felé a rendelőből jövet-menet.

Szóval nem értem! Megmagyarázni meg tudom, de nem értem.

Sok mindenre lehet még ráülni, de például a WC felhajtott deszkájára igen veszélyes.

14. NEM A RUHA TESZI ...

TÁRSADALMI ÚTRAVALÓ...

Én nagyon szeretem a közmondásokat, bár némelyik közhely vagy giccses, de sok igazságot tartalmaz, s mint ilyen, megszívlelendő.

Itthon is szeretek csinosan öltözni, de ha elmegyek valahová, megpróbálok az alkalomnak és a helynek megfelelően kinézni. Ez sokszor igen kellemetlen módon, másként sül el. Egyesek azt hiszik, hogy a tiszta és csinos öltöny, vagy csak egy könnyű zakó és nyakkendő sok pénzzel is párosul. Sajnos, és természetes, hogy ez nem így van. Engem mindig megtalálnak a kellemetlenkedő emberek és szituációk. Elmesélem egy napomat.

Szociálisan érzékeny ember vagyok. Rendszeresen fizetek be csekken adományokat, bár a személyes kapcsolatteremtéseket jobban szeretem, és szívesebben adok át csomagokat gyermekeknek és öregeknek. Akkor biztosan oda kerül a dolog, ahová szántam. Sokszor lépek fel rendezvényeken versekkel, előadásokkal, amiért még soha nem kértem és nem is kaptam honoráriumot, de sok szeretetet azt igen. Pl. nőnap, gyereknapi, anyák napja, húsvét, karácsony, stb., eddig mindig szívesen fogadtak.

Szekszárdot, szeretett városomat ismerem, mint a tenyeremet. Tudom, hogy az egész város területén találkozhatok hajléktalanokkal. Sokukat ismerem is, mivel szekszárdiak, és minden esetben adok is pénzt, mivel a vásárolt élelmiszerekkel elküldtek melegebb éghajlatra, tehát nem éhesek voltak.

Én egyébként nem hiszek a hajléktalanságban, de hát ha van, akkor orvosolni kéne, mert nem ez a megoldás.

Sokszor és sokaknak egy szál papíron levezettem, hogy miért nincs hajléktalanság, de ez egy másik tanulmány lehetne. Egyébként több más problémára kidolgoztam az egy szál papír elméletet, ha valakit érdekel, jelezze, szívesen megosztom mindenkivel, akár itt is. Pl. történelem tanítás, tekintettel az évszámok könnyebb megtanulására. Vagy a vállalati körbetartozások problémájának megoldása, stb.

Rokkantsági segélyből élek, mivel a rokkantsági nyugdíjat, mint fogalmat és státuszt megszüntették, így Magyarországon egy pillanat alatt eltűnt az összes rokkantnyugdíjas. Ez ám a statisztika. Ilyen egészséges ország nincs több a világon.

Tehát jön felém a huszonéves, életerős, alkoholszagú, dohányzó fiatalember. Gondoltam, hogy egészséges, mert egy beteg ember nem részeg már reggel és nem lóg a szájában a cigaretta.

Kéri a pénzt, mert ma még nem evett. Mondom: itt a bolt, oda megyek, hozok neki kiflit és tejet, mivel én is ezt eszem reggelire. Néz rám, mint egy marslakóra. Neki a pénz kell.

Jó, akkor jöjjön el hozzám szőlőt kapálni. Lesz bor is, ebéd is, a végén pedig pénz is.

Na ezt azért már nem. Végül kapott egy százast, amit igencsak kevesellt, és én nagyon szégyelltem magamat. Helyette is.

Hazafelé, a Garay-téren, gyakran állnak különféle pártok aktivistái, akik különféle indokokkal gyűjtenek egymás ellen vagy mellett aláírásokat.

Ezeket simán elzavarom, hiszen elhatárolok magamat minden ilyen haszontalan semmirevaló, társadalom romboló egyesülettől. A pártpolitika semmilyen formációja nem érdekel.

Ugyanitt játszanak a Budapestről érkezett indián zenészek is.

Szeretem ezt a jó, ritmusos zenét, de ahogy elnézem némelyik indiánt, nem hiszem, hogy mindegyik Amerikából jött, lehet, csak innen Bogysiszlóról.

De az bizonyos, holnaptól néhány utcasarkon és minden iskolában lehet drogot vásárolni.

Én nem élek vele, szekszárdi ember lévén, nekem elég a legálisan használható bikavér is.

Szinte minden évben van valamilyen katasztrófa esemény, azok károsultjainak gyűjtenek némi készpénzt. Pl. vörösiszap, árvíz, nagycsaládosok, stb.

Most árvíz van, persze, hogy adok. Csak az zavar, nekem kell megadni a nevemet és a címet. Nyugtát nem adnak. Rafinált dolog.

Megyek tovább a posta felé. Itt szoktak állni a képeslap árusok, húsvéti képeslappal. Hol van már húsvét?

Szájjal és lábbal festők alkotásai... Hétszáz forint egy csomag, jól jöhet az még valamikor.

Továbbmenve a nagyáruház felé, már vártam, hogy ugyanitt vannak-e a krisnások? Ott voltak. Egy tömzsi kislány lepedőbe csavarva, piros pöttyel a homlokán élelmiszerre gyűjtött. Valamilyen érthetetlen nyelven megáldott, aztán utamra engedett. A piros gombot meg akartam nyomni, de nevetve nem hagyta.

Otthon, a házunk előtt látom, két nő erősen nyomja a kapucsengőt. Látom, jehovák, mondom: ne csengessenek, itt vagyok. Azt mondták, az Úr üzenetét hozzák, adnak egy könyvet és szeretnének beszélgetni.

Mondtam, katolikus vagyok és van pásztorom, s feltettem néhány kérdést a Bibliából. Ekkor megszeppentek és sietve távoztak. Erre nem voltak felkészülve.

Ezek a mindennapi útravalók, társadalomrajzok a mai valóságról.

Ilyen kalandjaim vannak, ha elmegyek a városba, és akkor még a bolti élményekről, az orvosi rendelőkről, a parkbéli kalandjaimról nem is meséltem.

Folyt. köv.

2017

15. A MAGYAR NYELV GYÖNYÖRŰ

A magyar nyelv gyönyörű!

Könnyű vele kifejezni gondolatainkat, s ezt számos kitűnő költőnk bebizonyította. A szavakat versbe szőni csoda, és szépen beszélni öröm. A magyar nyelv képes arra, hogy ízesen, körülírva magunkat szépen kifejezve beszéljünk. De! manapság a „költészet nem pálya” a rohanó élet, az idő- és papírspórolás létrehozta a rövidítéseket és rengeteg szó is van már, amit elfogadott a közvélemény.

Így pl. TV, MATÁV, MÁV, MAHART, LATEX, RÖLTEX, KÖZÉRT, ZÖLDÉRT, OTP stb. Mostanában új szavakat is hallhatunk. Megdöbbenett családom fiatal hölgytagjainak egy vacsoránál elhangzott dialógusa. Ők „szendzsót” (szendvics), „üdcsit” (üdítőt) kérnek. Kérdésemre, hogy hol tanulták ezeket a szavakat, mondták, hogy az „isiben” hallották a társaiktól. Most az egyszer örültem, hogy nem ők találták ki.

A minap vásárolni akartam egy zöldséges boltban, és megrökönyödve olvastam a táblára krétával írt szöveget. A „pari” ennyibe kerül, a „nari” annyiba, a „mogyi” pedig amannyiért kapható. Gondolom a TV (tölteni való) paprikán pedig nem lehet fogni az RTL Klubot. Dühösen, szégyenkezve és vásárlás nélkül kijöttem az üzletből.

„Gratulálok” valamennyi nyelvrombolónak, aki még ki is írja butaságait egy jól látható helyre, hadd olvassák és tanulják meg a vevők.

Valamikor, az idő kezdetén az ősemberek szótagolva beszéltek. Azóta fejlődtünk valamelyest, s csak remélhetjük, hogy a XXI. században nem kezdünk el újra makogni.

A SZÓ VESZÉLYES FEGYVER

Ki lehet irtani vele a nemes gondolatot.

16. CSILLAGLOVAS

TÖRTÉNELMI IHLETÉSŰ, MEGTÖRTÉNT ESEMÉNYEKET FELDOLGOZÓ TÖRTÉNET.

Felnyergelem kesely lábú lovamat,
Lovamat, de lovamat,
Lerúgatom véle a csillagokat.

Mikor a csikó megszületett, nagy öröm volt az istállóban.

A gazda és a gazdasszony már várták a kiscsikó világra jöttét, mert a gazdaság gyarapodása mindig örömteli esemény a tanyán,.

Ez a mai mégis más, mert a kis Jóska tizenötödik születésnapját ünnepelték, s neki szánták ezt az új lovat, hiszen látták, hogy a gyerek mennyire érdeklődik a gazdálkodás iránt és hogy szereti. Meg jól is bánik az állatokkal, kiváltképp a lovakkal.

A gyerek határtalanul boldog, hiszen első saját tulajdona állott előtte remegő lábakkal, és mindjárt látták rajta, hogy nem akármilyen állat.

Egyszerűen gyönyörű, erős, szép állású, de legszebb a feje volt. Nagy, barna szemei fáradtnak tűntek, de a fiú tekintetével egymásra találtak, s ez boldogsággal töltötte el.

Mégis, legkülönlegesebb a homloka volt. Hatalmas fehér csillag díszítette, ezer közül is kirítt volna.

A lovacskát el is nevezte Csillagnak. Igazán hozzá illő név, kifejezi a valós szépségét.

Csillag boldogan szaladgált az anyja mellett, mikor kikocsiztak a földekre a termést hazahordani, vagy amikor télen szánkóval kihordták a trágyát az udvarról a tavaszi szántás alá.

Jól tartották, etették, ápolták, s ez meg is látszott rajta. Derék, okos állat vált belőle.

Néhány év múlva lehetett már vele dolgozni is, de az idővel ifjú férfivá érlelődött Jóska sajnálta paraszti munkára használni a nemes, büszke járású paripát, hanem csak lovagláshoz szoktatta a Csillagot.

Titkos vágya volt, hogy ő is, mint a nagyapja és az apja, huszár lesz, mint amazok az első háborúban, ha majd egyszer őt is behívják katonának. Állt egy kis füzetecske a szoba asztalán, amit valami Petőfi Sándor írt, és abban szokta nézegetni a képeket a husárokról, a János vitéz hősi cselekedeteiről. Aztán meg sokat meséltek az öregek is a maguk katonaélményeiről, nagy divat volt ez akkortájt.

Egyszer csak eljött az ő ideje is. Kitört a második nagy háború.

Saját lova hátán büszkén vonult be a tolnai huszárlaktanyába. Otthon illőn elbúcsúztatták a katonafiút, az apja büszkén nézett utána, az anyja kellően megkönnyezte, ahogy már csak az anyák szokták, ha katonának vonul a fiuk.

Nem gondolták még akkor, hogy ez már egy másféle háború lesz, mint az ezelőtti összezörrenések voltak, amikor még ember küzdött ember ellen, s nem gépek, a földön és a levegőben.

Kiképzés után ló is, lovasa is beállt a sorba, ahogy mondták akkoriban.

Már alig várták az indulást, hiszen beléjük nevelték, hogy a hazát meg kell védeni a kommunizmustól.

Egy napon bevagoníroztak, vonatos huszár, ... de hát Oroszország messze van.

Egy hét múltán már a fronton voltak.

Kiderült, hogy a lövészárokban a tankok és aknák ellen nem használható a ló. Hátra vitték őket, és fogatolásra, élelmezésre, sebesült szállításra használták a lovakat.

A nagy sárban, majd a hóban jobban bírták a munkát, mint az a néhány autó, ami még üzemelt a hidegben.

Jóska néha látta a Csillagot, és mikor közelébe jutott, néhány kockacukorral kedveskedett neki, amit a reggeli tejes kávéból spórolt ki.

Csillag mindig örült a gazdájának és mindig szomorúan váltak el egymástól.

Ha nagyon hideg éjszaka volt, kaptak egy kis rumot a lövészárokban, és akkor halkán énekelgették a huszárnótákat.

Sárga lovam
Megbotlott a csatában
Rosszul ugrott
Be a rövid vágtába.

Vigyázz lovam
Vigyázz a vezényszóra
Jobban tudod
Mint egy bundás regruta.

Néha a túlsó vonalak felől is hangos énekszó hallatszott, s tudták, ott is vodkaosztást tartottak. A lerészegedett katonákat másnap hajnalban rohamra vezényelték, s nem számított az ember, hiszen volt elég a nagy Oroszországban. A mieink rendre visszaverték a támadásokat, de hát sokan jöttek, korszerűbb fegyverekkel, s a magyarok visszavonulásra kényszerültek.

Az oroszok az ágyúzás után nagy hurrázással, felegyenesedve futottak a lövészárkok felé, és megfutamították az átfázott, éhes magyar bakákat. A hátrálás végül nagy meneküléssé fajult. A maradék felszerelést és a sebeseket szekerekre rakták, és megindult visszafelé a vert sereg, ami ide oly büszkén és dicsőségre vágyón érkezett.

Csillag is nekifeszült a nehéz kocsinak, s mintha tudná, hogy hazafelé indulnak, megsokszorozta erejét.

A maroknyi sereg, halottait a fagyos földbe temetve, visszavonult a nagy hóban, közeledett a Karácsony, s ez adott némi bizakodást és reményt. Rossz utakon, dideregve érkeztek be egy ismeretlen falucskába, ami két domb közé szorulva két sor ház között vezetett el.

A tisztek csapdát sejtettek, féltek bemenni a szűk utcába a házak közé, de visszafordulni nem lehetett.

Át kell vonulni minél gyorsabban, ez a parancs.

Egy nagykendős öregasszony öklét rázta a bakákra, de azok oda sem ügyeltek.

- Hitler kaput - kiabálta.

A férfiak betámasztották a kapukat karókkal, rudakkal, de senki nem akart sehová sem bemenni.

A némán vonuló csapat hirtelen repülőgépek zúgására kapta fel a fejét.

Kettő szovjet vadászgép közeledett vészjóslóan.

A raták rárepültek az úton vonulókra, és alacsonyan szállva géppuskatűzet zúdítottak az ellenségre.

Háromszor fordultak vissza és verették a menekülő bakákat, akik hiába próbáltak a házakba bejutni, hiszen azok mindenütt zárva voltak.

Árokba, falak tövébe, kocsik alá próbáltak elbújni az emberek, nem sok sikerrel.

A csapda bevált.

Amilyen hirtelen jöttek, úgy el is tűntek a vadászok.

Percekig nagy csend maradt utánunk.

Kezdték felocsúdni a katonák, mindenfelé jajgató, haldokló emberek és lovak heverték. A kocsik szanaszét, mindenhol riadalom lett úrrá a megtámadottakon. Jóska ült az árokparton, kezét a füleire tapasztva, és nem értette, mi az a zúgás a fejében? Mintha harangoznának valahol nagy zúgással.

Kiabálásra, parancsszavakra ocsúdott.

Borzalmas látvány fogadta. Mindenütt halottak heverték, ember, állat.

Gyorsan felrakták a kocsikra a sebesülteket, s a halottakat, majd egy alkalmasabb helyen eltemetik őket. A fiú titkon örült, hogy nem érte golyó, de sajnálta a bajtársakat.

Szemével a lovát kereste, mert sehol nem látta, sem elöl, sem hátul, mert összekeveredtek a fogatok.

Rosszat sejtve kissé lemaradt és az árok partján meglátta az út szélén fekvő Csillagot. Ordítva odaszaladt hozzá, s letérdelt melléje. A ló testét kettő lövés érte, de a gyönyörű csillagos feje sértetlen maradt.

Azonnal látta, hogy élettelen a barátja. Szólongatta, simogatta, de hiába.

Védtelennek, magányosnak és elveszettnek érezte magát a nagy orosz télben, s a kilátástalan, reményvesztett helyzetben.

A csapat már előre haladt, észre sem vették, hogy lemaradt. A fiú utánunk nézett, szeme megtelt könnyel.

Szájába vette a puskája csövét és szép lassan megnyomta a ravaszt.

Ott feküdt a kedves lova mellett, holtan.

A többiek csak egy távoli csattanást hallottak, de oda sem ügyeltek. Igyekeztek ki a falu szorításából, s csak nagy későn vették észre, hogy egy társuk elmaradt a csapatból, de visszamenni már nem lehetett érte.

Azon a napon a békésebb helyeken Karácsonyt ünnepeltek. Este meggyújtották a gyertyákat, s örültek a betlehemi Jézus születésének.

Jóska szülei is a fiukra gondoltak, és aligha hitték, hogy őérte is gyújtották a gyertyát.

2016. 12. 24.

17. SZILVESZTERI HÁLAADÓ MISE...

NOVELLA

TÖRTÉNELMI VISSZATEKINTÉS.

HITÜNK EREJE

1944-1945 FORDULÓJÁN

A háborúnak még nincs vége, de a harcok már a nyugati határok közelében dúlnak, és az orosz csapatok megállíthatatlanul nyomulnak Berlin felé.

A felszabadult területek megszenvedték a háborút, de már kezd helyre állni a rend és a béke, de a nyugalom még várat magára, s mindenki várja már ennek a borzalomnak a végét.

A szegényes Karácsonyon főleg annak örültek az emberek, hogy túléltek a borzalmakat és hálával telve köszönték meg a templomban Istennek a megmenekülésüket.

Szilveszter estéjén a hívők csoportokban vagy párosan vonultak a szokásos év végi hálaadó szentmisére.

Már sötét volt az utcákon, de a templom ragyogott a villanyfényben, és a sok gyertya fényétől az ünneplőbe öltözött, melegségre vágyó hívek lelke is repesett a boldogságtól.

A kisváros gyönyörű temploma csodálatos módon nem szenvedett nagyobb károkat a háborúban, s ez azért is öröndetes, mert Európa egyik, ha nem a legnagyobb egyhajós temploma, s igencsak kár lett volna érte. Csupán egy mesterlövész próbálta ki a torony keresztjén puskját és ügyességét, de ez is csak évek múltával derült ki egy tetőjavítás során. Jó lövés volt.

Akik az oldalajtókon mentek be, nem láthatták a főbejárat előtt álló orosz katonai kocsit, amiből a szovjet városparancsnok szállt ki, s megindult a templomajtó felé.

Mozgásán látszott, hogy sebesült, bizonyára azért maradt le a harcoló csapatoktól, s rangjánál fogva tették meg városparancsnoknak. Szokás volt ez akkoriban.

Néhány géppisztolyos közkatona a bejárat előtt helyezkedett el, nem kis félelmet keltve a polgároknak, de senkihez nem szóltak, csak apró ferde szemeikkel figyelték a számukra szokatlan, kiszűrődő fényeket és hallgatták a zajokat.

A kapitány némi tévovázás után egyedül, de határozott léptekkel bevonult a zsúfolásig megtelt, ragyogó Isten Házába.

A mise már elkezdődött, gyönyörűen szólt az orgona, s a tömeg hangosan, önfeledten énekelte a hálaadó zsoltárokat.

A tiszt sétált a padsorok között, lovagló pálcájával fényes csizmáját ütögette, s fejét forgatva figyelt, nézelődött.

Láthatóan tetszett neki a zene, a búsan bűgő, később diadalmasan zengő orgona magasztos hangja.

Az asszonyok összébbhúzódtak a padokban, a férfiak suttogva kérdezték egymástól: - Mit keres ez itt? - de mivel nem történt baj, megnyugodtak, hiszen Isten Háza mindenkié. Azért mégis kissé behúzódtak az oszlopok mögé.

Lassan beért a főhajó közepére, ahol a lépcsősor tetején a szószék magasodott, s felnézett, felemelte tekintetét a kupola felé.

A régi építészek tudat alatt vagy igenis úgy tervezték a templomokat, hogy az emberek önkéntelenül felemeljék fejüket az Úr felé.

Amikor felért a plébános a szószékre, meglátták egymást: a pap és a katona. Mind a ketten meglepődtek, s ebben a pillanatban elhallgatott az orgona is.

A tisztelendő atya elkezdte mondani a szentbeszédet a hit erejéről, a háláról és a reményteljes, békés évekről. Csak néha-néha remegett meg kezében a csatos imakönyv.

A hívek áhítattal hallgatták, de a kapitány nem értett semmit a beszédből, s ez zavarba hozta.

Lassan megfordult, az orgona sípjait nézte, majd a kántort kereste tekintetével. Ekkor hirtelen a csizmája szárára csapott, s pálcájával mérgesen leintette a prédikáló atyát.

Ő kérdően nézve elhallgatott.

A kapitány rekedtes, idegen hangján felkiáltott.

- Doszta propaganda! Davaj muzika!

S hirtelen felharsant a hálaének, a hit, a remény, a szeretet, és az összetartozás diadala, a zene által, mely kapcsolatot teremtett a hívők és Isten között.

2012. 11. 23.

Megjegyzés: Az írás nyomokban megtörtént eseményeket tartalmaz.

A szellemi terméket a fogyaszthatóság érdekében kissé cizelláltuk.

18. DVESÍTSÜNK

DVESÍTSÜNK, VAGY NE DVESÍTSÜNK?

Meg ne-
dvesíteni
és felra-
gasztani.

Szekszárdon több „100 forintos” bolt működik. Nem is ez a baj, hiszen szüksége van a lakosságnak olcsó árukra, mert sokan nem tudják megvásárolni a drága holmikat. Persze van a dolognak egy kis szépséghibája, a boltok neve nem azt takarja, amit hirdet. Keresve keresem azokat az árukat, amelyek „csak” 100 forintba kerülnek. Mindhiába. Túl szép a menyasszony. A vevő talán becsapva is érezhetné magát, de ez egy másik történet. Igazából a névválasztással van a baj.

Az ember néha betér egy ilyen olcsóbb üzletbe, jelen esetben egy műanyag törölközőtartóért. Ami ugyan nem egy látvány a fürdőszoba csempéjén, de a célnak megfelel. (Nem kell mindig kaviár.) Találtam is kétfélét. Az egyik felfúrható, a másik ragasztható. A csavaros talán stabilabb, de kell hozzá fúrógép, vídiafúró, hosszabbító, csavarhúzó, tipli, facsavar. Túl macerás, nem kell! Nézzük a másikat, a ragaszthatót! Mivel is ragad ez? Az akasztó hátán látható egy felirat. Először azt hittem, külföldi a termék, aztán rájöttem, hogy az ovális ragasztandó felületre csak így fér ki a használati utasítás:

Meg ne-
dvesíteni
és felra-
gasztani

Bizonyára nem magyar szakos dolgozó írta ezt a szöveget, de azért a nyomdában van korrektor is.

Hát akkor most dvesítsünk, vagy ne dvesítsünk? Költői a kérdés. Talán csak az én irodalmi lelkületemet zavarja az efféle írásos környezetszennyezés? (A tény az, ha már felragasztottuk, a szöveg többé nem látható. Jobb is.)

Bizonyára ezek a dolgok is hozzájárultak ahhoz, hogy a másikat, a falra csavarozhatót választottam. Ahhoz nagyobb a bizodalmam. Talán jobban is tart...

19. ELSŐ NAP AZ ISKOLÁBAN

KEZDŐDIK AZ ISKOLA

Az, hogy ki hová születik a világra, az meghatározza további életét és életmódját, előmenetelét, karrierjét.

Egyáltalán nem mindegy, hogy Budapesten, vagy valamelyik más nagyvárosban, vagy falun, ne adj isten tanyán születik az illető.

Aki tanyán látja meg a világot, arra mondják, hogy: többszörösen hátrányos helyzetű.

Messze a falu. Se út, se vezetékes víz, se közeli tanya, semmi.

Csak a béke, a nyugalom, a szeretet, és a sok munka.

Janika is itt született, hat évvel ezelőtt, a tanyán, a természet lágy ölén, mert még idő sem volt a távoli városban a mentőket értesíteni.

Janika itt nevelkedett a tanya körül. Játszott a kislibákkal és a báránnyokkal kergetőzött.

Este kicsit tévét nézett, hogy egy kis világot is lásson, hiszen nem is olyan régen bekötötték végre a villanyt a tanyára.

Valamivel könnyebb lett az élet, mosógép, vasaló, rádió, terménydaráló, és petróleumlámpa helyett villanyvilágítás.

Janika itt élt, elzárva a világtól, s félt minden újtól és minden idegentől.

Óvodába nem járt, mert messze van a falu, tehát az anyukától hallotta a meséket és a szép dalokat.

A szülőktől sokat hallott az iskoláról, s várta is a pillanatot, hogy ő is bejárhasson a faluba.

S most eljött az idő, hat éves lett.

A táskát már rég megvették, s otthon néha felpróbálta, s sétálgatott benne az udvarban. Tetszett neki. Várta az iskolát, de félt is tőle.

Reggel korán kellett kelni, de hozzá volt szokva, csak egy kicsi sokat kellett gyalogolni.

Az anya puszija után bement a tanterembe, ahol sok ismeretlen gyerek és a tanító néni fogadta.

Megkezdődött az óra, ahol bemutatkoztak a kisdiákok és a tanító néni, majd elmondta az osztályfőnök, hogy miről is tanulnak majd hosszú évek során.

Közben a kisiú tekintete már az ablakon át kikalandozott a távoli, biztonságot adó kis tanya felé.

A szabad mezők, a rétek, a kis patak után vágyott, ahol várták a kis állat barátai, a természet és a szabad világ.

Idegen volt számára a bezártság és a kötöttség.

A második szünetben elkezdett bepakolni a táskájába.

- Hová indulsz Janika? - kérdezte a tanító néni.

- Én még haza! - felelte a kisiú.

- Miért?

- Unom ezt a sok hülyeséget, s különben is: fáj a fenekem.

20. ÉRDEKES NEVEK

Az újságíró iskolában Ordas Iván író, újságíró tanárunk ezzel kezdte: - Egy szabad országban, szabad sajtóban azt szabad írni, amit szabad. Vannak írott és íratlan szabályok is. Az íratlan szabály egyike: nevekkal nem szabad játszani, viccelődni. Vannak történelmi nevek. Jómagam is ismerek ma is élő Petőfit és Garayt. Vannak trágár nevek, s vannak csúfnevek. Senki nem örül annak, ha a nevével szórakoznak. Vigyázni kell a névadásokkal is. Szekszárdon ismertem Halál nevű orvost. Képzeljék el a kiírást: operál a Halál. Élt egy ügyvéd, nem messze tőlünk lakott, Vég Bélának hívták. Vagy a testvérpár, akit Bekő Tóninak és Bekő Hanninak hívtak. Együtt dolgoztam Huffnágér Máriával, kinek nevét a Mézga családból ismerhettük, vagy egy kedves pécsi ápolónő, akit Bagaméri Katinak hívnak. Ezt a nevet a Keménykalap és krumpliorr című filmből ismerhettük: „Itt van megjött Bagaméri, ki a fagyaltját maga méri”. Egyik kedvenc ápolónőm volt a kórházban, szeretettel gondolok rá. Ezek okán egyik kedvenc időtöltésem különleges nevek gyűjtése. Szekszárd-Csatáron a Vasvárosban laktunk. Minden nap egy idős ember ment el a házuk előtt a szőlőbe. Megkérdeztem tőle:

- Hogy hívják, bátyám?

- Izlstecker János - mondta.

- Akkor miért hívják Neríjjá Jánoskának?

- Gyerekkoromban volt itt egy orvos. Az Alföldről jött és ezt a sváb nevet ki sem bírta mondani. Amikor beadta a védőoltást, akkor mondta: ne ríjjá Jánoska! - s rajtam maradt.

- Így már értem.

- De ki mondta ezt magának? - kérdezte.

- Bizonyára a Lóhágó Ferger.

Ezt a nevet meg én adtam neki, gondolhatja, hogy nem véletlenül.

Hát ez is egy név, de ez már egy másik történet lenne.

Lakott nem messze tőlem egy, hogy is mondjam, egy nőies férfi, és mindenki Béla néninek hívta. Beutalták a kórházba valami bajával, és az ápolónők dilemmában voltak, hogy is szólítsák, néninek nem hívhatják, ezért azt találták ki, hogy Béla bácsi lesz. Erre ő kikérte magának. Laci vagyok, mondta.

Nem lehet eléggé óvatos az ember fia vagy lánya?

Megjegyzés: töredékekből áll össze az élet egésze.

21. PROFIK, AMATŐRÖK, DILETTÁNSOK

Sokan dilemmáznak azon, hol a három szó között a határ, és ki és mi dönti el, hogy hol kezdődik a művészet és a profizmus.

Ebben az igénytelen celeb világban, ha valaki letolja a bugyiját a TV műsorában, már sztár lehet.

Világhírré érdemes művészeink pedig otthon ülnek és nem foglalkoztatja őket senki.

Az amatőr a sok rossz próbálkozás közben néha egy-két jó művet is produkál. Az idő nem szorítja, van ideje az alkotásra.

A profi a sok jó alkotás közben néha rátalál egy igazán maradandó, művészi produktumra.

A profit mindig szorítja a határidő.

A dilettáns akkor okoz igazán nagy szellemi környezetszennyezést, ha hozzá nem értéke szorgalommal párosul.

Hogy is mondta a nagyorrú lovag?

- Mondhatta volna szebben kis lovag.

- Magamat kigúnyolom ha kell, de hogy más tegye, azt nem tűröm el.

Csak hagyom mert nem tehetek mást, de én is átélhetek még ezernyi csodát.

Aki nem tudja csinálni, tanítja.

Aki tanítani sem tudja, az a kritikus.

2012. okt. 6.

Utószó

Minden elítéltnek joga van ahhoz, hogy az utolsó szó jogán elmondhassa bírának vagy bírálóinak mentségeit.

Aki eljutott az utolsó versig, biztosan valami véleményt, valamilyen ítéletet fog mondani erről a könyvről. Ha pedig úgy olvasta, akár egy újságot szokás - hátulról kezdve -, akkor talán ellapoz előre is.

Valahol olvastam:

„Becsülöm magamat annyira, hogy azt a kezet, amely az avatatlanság lendületével vájkál a versben, egyetlen szó nélkül félretoljam. De becsülöm a verset is annyira, hogyha e kéz a személyiségemre is rálegyint, kíméletlenül számon kérjem a közelítés alázatát.”

Aki bírál, tudnia kell, hogy mit bírál. Engem a jó szándék vezetett. Örülök, hogy időt szakítottak arra, hogy elolvasták e könyvet. Magamat adtam, magamból adtam Önöknek valamit. Megpróbáltam józan paraszti ésszel és egyszerűen írni. Kerültem a fennkölt, fellengzős, magasztos stílust. A közérthetőség számomra elsődleges. Az ember után sok minden úgysem marad. Talán egy-két gondolat, vagy íme ez a könyv!

A jó pap is holtig tanul, ha meghalt, sírjára ráírják: Tanulmányait befejezte.

2001

Utószó a 2001-ben megjelent Lila Madonna című verseskötethez.

A szerkesztő és szerző.

22. HITELÜNK VAN?

Most a választások után a pártígéretektől eltelve felmerül az emberben, hogy mennyire hitték el a választók a politikusok ígéreteit. Hogy hitelük van-e a politikusoknak?

Az majd hamarosan elválnak.

De hitelük van-e a róluk író újságíróknak? Hiszen nem mindegy, hogy hogyan találják a dolgokat, hogyan írnak személyekről, eseményekről. Tárgyilagosan-e vagy részrehajlóan, esetleg hangulatkeltően vagy provokatívan. Nekik hisznek-e az olvasók?

A szenzációhajhász bulvárlapok a példányszám növelése érdekében a szavak kifacsarására, elferdítésére is képesek. A magyar nyelv annyira árnyalt és sokszínű, hogy bármit meg lehet írni mindig valakinek a szemszögéből nézve és valakinek a szája íze szerint. Csak arra kell figyelni, hogy ne lógjon ki nagyon a lóláb, s aki nem tud a szavak között olvasni, akár el is hiheti a dolgokat.

Egy állami gazdaságban történt lópusztulást a szenzációéhes újságíró úgy írta meg, hogy a lóállomány 50 %-a elpusztult. Az egész ország a gazdaság hatalmas veszteségén kesergett, de csak a bennfentesek tudták, hogy két lova volt mindösszesen a szóban forgó mezőgazdasági egységnek. Talán így akartak állami támogatáshoz jutni és érdekelt volt a zszurnaliszta is? A szó veszélyes fegyver. Az írástudóknak óriási a felelősségük a tájékoztatás terén, s felmerül a kérdés: Hitelünk van?

S álljon itt egy másik példa is.

Vége az előadásnak. Az illetékes előadó elmondta érdekesítő véleményét az aktuális dolgokról, melyek ma mindenkit érdekelnek. Ezután következett a szokásos kérdés:

- Na tessék, szóljanak hozzá!

Ilyenkor van az, amikor mindenki a padlót vagy a plafont nézi, esetleg sürgős kotorászni-valója akad a táskájában. Kínos a csend. Végre az első „fecske” felteszi a kezét.

- Igaz-e, amit az újság ír?...

Az előadó a kérdést meg sem várva rávágja:

- Igaz! Amit az újság ír, az igaz!

S valóban, igazat ír-e az újság? Hitelünk van?

Egy régi közmondás szerint a szó elszáll, az írás megmarad. Akár száz éves cikket is elő lehet venni, s tetten lehet élni a hazugságot. Egy másik mondás szerint a hazug embert előbb utoléri, mint a sánta kutyát! Tovább untathatnám a tisztelt olvasót hasonló blódségekkel, de nem teszem, hiszen politológusaink, történészeink, közgazdászaink nem áttallanak előkaparni régi újságokat, okiratokat, hogy rajtakaphassák a megalkuvó zszurnalisztákat. Előbb-utóbb kiderülnek a turpisságok. A különféle ellenzéki pártok és szervezetek egymást túlkiabálva próbálják felszínre hozni a múlt hibáit. Kiderült, hogy a Rákosi padláslesöprés kegyetlenebb volt, mint a török világ Magyarországon. A török szpáhi (földesúr) annyi gabonát mindig meghagyott a jobbágnak, hogy jövőre újból tudjon vetni. Kiderült, hogy Sztálinhoz képest Hitler csak gyenge kezdő lehetett, hiszen a szovjet vezető több kommunistát öletett meg. Kiderült, hogy 1956 nem ellenforradalom volt, hanem sokak szerint szabadságharc, s kár volt Nyikita Hruscsovnak odaadni az ötösfogatot, s Brezsnyevnek is hiába tapsoltunk! De könyörgöm! A „Pravdát” ezelőtt 20 évvel is Pravdának (Igazság) hívták. Van persze magyar pravda, magyar igazság is. Az orvos, a pap, a tanár, a szülő néha belemehet kegyes hazugságokba. Az

újságíró soha! Az elferdített dolgokra a közvélemény tudat alatt is ráérez, s ha be is igazolódik a gyanú, kegyetlen dolgokra képes.

Hitelünk van? Teszem föl immár negyedszer is a kérdést. Most már remélem, hogy igen. Még nem mondhatjuk azt, hogy:

- Ma már tudjuk!

Csak azt mondhatjuk most is, hogy:

- Ma úgy tudjuk!

Ítéletet a jövő mondhat a ma felett. Mi, akik csináljuk és éljük a jelent, nem! S csak azt remélhetjük, hogy az utókor nem elégtelent ír a bizonyítványunkba.

2006. április 01.

23. KICSI A KÖNYVTÁR

ELMÉLKEDÉSEM A KÖNYVHÉT ALKALMÁBÓL

BLOG... GONDOLAT

KÖNYVTÁRRÓL A KÖNYVHÉTEN...

Az a vágyálmom, hogy ötös találatom legyen a lottón.

De! Ha már lúd, legyen kövér. Ne csak néhány százezret, hanem egy-két milliárdot szeretnék nyerni. Annyiból kijönne itt egy könyvtár.

Nem magamnak akarnék javakat, galád módon, hanem mindenki szellemi épülésére gondolok.

Szekszárdon nagyon kicsi ez a közintézmény. Igény volna nagyobbra, de hát az a fránya költségvetés...

Mindig ezt húzzák ki legelőször a listáról a felelős vezetők.

Nem üzlet ma már egy könyvtár.

Tehát én építenék egy korszerű kultúrpalotát, tágas raktárakkal, világos kényelmes olvasótermekkel, kis színpaddal az előadói estekhez, stb.

Jártam olyan könyvtárban is, ahol pelenkázó, gyermek megőrző, étterem, büfé és földalatti garázs is szolgálta a kedves olvasót.

Nagyon jó lenne mindenkinek. Kivéve a családomat, mert utálnák.

Csak a névadással vagyok bajban. Minden szóba jöhető név már foglalt.

Garayról elneveztek teret, szállodát, éttermet, két iskolát is.

Babits Mihály a művelődési háznak kölcsönözte a nevét. Utcája is van, a szülőháza előtti utca van elnevezve róla.

A Babits általános iskolába még én is jártam annak idején.

Illyés Gyula pedig a mostani könyvtár névadója. A tanítóképző iskolának adta még a nevét, előtte a szobra.

Így hát előállok korszakteremtő ötletemmel!

Mivel nagyobb lenne a jelenleginél, nemes egyszerűséggel hívják csak: nagy könyvtárnak... Mint nemecek ernőt. Így, csupa kisbetűvel.

Minek az a nagy flanc?

Aztán, majd ha meghalok, szép csendben, minden ceremóniát mellőzve, cseréljék csak le azt az első fránya kisbetűt nagybetűre. Akkor ez lenne kiírva... szerényen: Nagy könyvtár.

Éjszakai félálombéli gondolataim a nyolcvannyolcadik könyvhét alkalmából.

Szekszárd 2017. június 11.

24. A KÓMA

Megtörtént eset, amit elmesélek, ilyesmi dolog néha előfordul ebben a kavargó, kacifántos világban.

Élt egy kisvárosban, egy kortalannak tűnő, idős asszony.

Mélyen vallásos volt, egész nap hányta magára a keresztet, reggel vele nyitották, este vele zárták a templomot.

Őszintén hitt a pokolban és a mennyországban, mely utóbbiba maga is szeretett volna jutni, amikor majd eljön az idő...

Megszokott, párnás helye volt a templomban, senki nem ült soha a helyére, nem is lehetett volna, hiszen mindig ott imádkozott.

Egyszer csak, vagy mert már öreg volt, vagy mert beteg lett, de az is lehet, hogy csak éhes lehetett, rosszul lett és kiesett a padból, s nem adott életjelet.

A mentősök azt mondták, kómába esett, és bevitték a kórházba.

Akkoriban került a belgyógyászatra egy frissen végzett afrikai orvos, aki fiatal volt, lelkes is volt, s meg akarta mutatni kollégáinak és a világnak, hogy nem hiába tanult oly sok évet Magyarországon.

Mindenképpen vissza akarta hozni a beteget az életbe.

Afrikában számtalan népfaj, törzs él, és mind más külső jegyeket visel. Van, aki csokibarna, van, aki rövid, göndör hajú, és akad, aki fekete. A mi orvosunk négerebb volt a négernél.

Tudása lelkes szorgalommal párosult, mindent megtett, megpróbált a beteg talpra állítása érdekében.

S láss csodát, a néni jobban lett, magához tért és lassan kinyitotta a szemét.

Meglátta az ágya mellett álló örömeiben nevető orvosát.

Szemében látszott a rémület, arcára kiült a döbbenet, s rikoltó hangon felkiáltott:

- Úristen, eljött értem az ördög!

Visszazuhan a párnára és újra kómába esett.

Én csak ott voltam, ahol ilyeneket mesélnek.

A történet nyomokban valós elemeket tartalmaz, a fogyaszthatóság érdekében kissé cizelláltuk.

2013. 04. 05.

25. LAKODALOM VAN A...

Nagyon ritkán jut el az ember manapság falusi, sátoros lakodalomba.

Nekem azért volt szerencsém egy ötszáz fős menyegzőn részt vennem, ahol már pénteken csak a készítők vacsoráján száznál többen voltak, néhány birka és egy sertés bánatára.

Aztán maga a lakodalom is vasárnap estig tartott, ami nagyon jól sikeredett, mert két verekedés is volt, egy éjfél előtt, s hajnal felé a második.

Láttam, többen is belehúzzák a vonóba az ötezrest, hát én is belehúztam, s elénekelttem kedvenc nótáimat, hogy aszongya:

Húzta a Budi Franci, mostanság már csak az égben...

Már énnékem beborult az ég, de nem élhetek muzsikaszó nélkül...

A másik pedig: Olyan asszony vagy te nékem, amelyet én meg sem érdemeltem...

Szóval aki akarta, jól érezhette magát.

A kaja jó volt, a zene jó volt, a menyasszonytánc eredményes volt, s csak a rosszindulatúak mondhattak valami elmarasztalót.

Engem mégis egy poénnek szánt gondolatsor fogott meg legjobban. Vehetjük népi bölcsletnek is.

A vőfély rigmusai közt hangzott el:

Ha a menyasszony apja az örömapa, az anyja az örömanya, akkor a menyasszony az örömlány?

A vőlegény ebben az esetben minek örülhet?

Vége van már a lakodalomnak, kisbabája lesz a menyasszonynak...

Eltűnődtem a magyarok némely szaván, milyen sokszínű, és árnyalt is ez a mi gyönyörű nyelvünk.

Huncut az, aki titkon magára veszi...

26. LOVAS ELVTÁRS

Még a múlt században - milyen furcsa ezt így leírni - dolgoztam egy állami vállalatnál.

Az irodában, ha csörgött a telefon, mindig az vette fel, aki a legközelebb ült hozzá. Történt, hogy egyszer én vettem fel, a kagylót, s mivel álltam, nevetéstől fuldokolva, le kellett ülnöm.

Egy németországi ügyfél titkárnője telefonált üzleti ügyben.

- Én Lovas elvtársat keresem Németországból - mondta egy tört magyarsággal beszélő hölgy. Az ő szájából még furábban hangzott a mondat, mint egyébként hangozhatott volna.

Nyelvi tanulmányaimból tudom, hogy némely külföldi nyelvben nem azonos a betű alakja és a kiejtett hang. Pl. CCCP az SZSZSZR-t jelent.

Vagy az angolban a jam, dzsem, lekvár összefüggés, stb. A német sem marad el ebben a témában a többitől.

Nézzük például a Lovas nevet. Németben a v-t f-nek ejtik, a v az németül: w.

Az s pedig sz-nek felel meg.

Már bocsánat, de tehetek én arról, mikor a Lovast keresték hivatalos ügyben, elkapott a nevetés? Na ugye, hogy ugye? Olvassátok össze.

2012

27. MEGSZÓLALOK

ÚJSÁG BEKÖSZÖNTŐ

ÚTMUTATÓ AZ M.M.M. HASZNÁLATÁHOZ

Tisztelt Látogatónk, Kedves Olvasónk!

Szeretettel köszöntelek a MEGSZÓLALOK MŰVÉSZETI MAGAZIN jelen számával.

Elnézést a bizalmasnak tűnő megszólításért, de gondolom, ezt a lapot barátaim vagy híveim olvassák, és nem az ellenségeim, mivel nem nekik szánom.

Nagy Vendel vagyok, Szekszárdon élek, s több mint negyven éve írogatok különféle lapokban, antológiákban, különböző műfajokban és stílusokban.

Vers, próza, cikkek, glosszák, humor stb. Mindig volt valamilyen megjelenési lehetőség, de a mai gazdasági világban ez teljesen megváltozott.

Már nem terem babér a magunkfajta számára. Önálló verseskötettel is jelentkeztem, köszöntve az új évszázadot.

Sajnos sok minden az anyagiakon múlik, de ehhez párosulhat még a kortársak hiúsága és kicsinyessége, ami megakadályozza az érvényesülést ebben a belterjes művészvilágban.

Éppen ezért más módszerhez kell folyamodnunk, s egyénileg kell a sorsunkat a kezünkbe venni. Régóta gondolkodom egyéni könyvkiadásban, ami részben, egy könyv erejéig anyagi haszon nélkül megvalósult. A másik ötlet egy saját lap indítása, de a nyomda, papír és terjesztés költségei szintén horribilis összegbe kerülnének. Ki vesz manapság könyvet vagy újságot? Az elvetemült!

Egy irodalmi műalkotás publikálásához három nehezítő elem adatik: a mű megírása, kiadása és eladása. A kor adottságait kihasználva egy elektromos lap megjelentetésén fáradozom.

Internet, jó cím, jó írások, és kész is. Gondoltam, persze nem így van. Ha a Hócipőre gondolkok, az enyém csak Dorkó lehet. Mivel magamnak és írogató barátaimnak megjelenési, megszólalási lehetőséget szeretnék biztosítani, jobb ötlet híján a lap címe: MEGSZÓLALOK.

Nem túl meghökkentő cím, de a dolog lényegét kifejezi. Néhány gondolat a tartalomról és a formáról. A cím sugallja, hogy bárki, aki jogilag kinyilvánítja, hogy az írása megjelenhet lapunkban, akkor, ha megfelel az írott és íratlan szabályoknak, előbb-utóbb meg is jelenik az aktualitás jegyében. Csupán néhány írott és íratlan szabályt kell betartani.

Az írás nem lehet alkotmány- és nemzetellenes, ízlésromboló, trágár, erkölcsi normákra fittyet hányó, magyartalankodó és túlzottan napi politizáló. Napi politikával nem foglalkozunk, persze ez nem jelenti azt, hogy nincs véleményünk róla. Írás közben elkerülhetetlen a történelmi visszatekintés, de a határt a kettőezredik évszámnál meghúzzuk. Megjelentetnénk cikkeket, novellákat, riportokat, humoreszkeket, verseket, dalszövegeket, reklámokat, tudományos ismertetőket, érdekesen megírt recepteket, stb.

Az írások tartalmának valódiságáért a szerző felelős. A szerzői jogokat fenntartjuk, a lapból máshol publikálni tilos, a lapot egyben továbbítani szabad.

Az újság terjesztése elektronikus úton történik e-mail címre, mindenki egyénenként megkaphatja, ha kéri, de ugyanígy le lehet mondani. Titkos vágyam, hogy a határokon túl élőkhöz, vagy más földrészekre került honfitársainkhoz is eljusson ez az olvasnivaló. A lap ingyenes, nem kérünk érte pénzt, de nem is tudunk fizetni, pl. honoráriumot. Az ingyenességnek is

megvannak a veszélyei, mert azt sugallja, hogy értéktelen a termék. Pedig csak gesztus az olvasó felé. Persze semmi sem ingyenes, ezért ha valaki támogatni szeretné a magazint, megteheti irodalmi munkával, tárgyi dolgokkal, vagy némi kp-vel, ami egyéni megbeszélés után történhet. Mindezt a magazin fejlődése, és fennmaradása érdekében kérjük. (Elektronika, megunt, leselejtezett laptop, nyomtató, stb.) A külalak technikai okokból egy hasábos. Így kezdetleges eszközeinkkel egyszerűbb, de pl. vakoknak, akik remélhetőleg olvasóink lesznek, az olvasó programjuk könnyebben boldogul ezzel a tördeléssel. Később, technikánk fejlődésével fotókat, festményeket és egyéb illusztrációkat is szeretnénk közölni, színesítve a lapot. A számokat havonta küldjük, visszamenőleg is, hiszen később is csatlakozhatnak hozzánk, ha Ti is propagáljátok fejlődő folyóiratunkat.

Barátok között add tovább!

Kíváncsian várom a reagálásokat.

Elérhetőség:

telefonon: 06 30 550 51 06

e mail-ben: nagy.vendi54@gmail.com

Megrendeléseket, írásokat, hozzászólásokat erre a címre kérem. Mindenkinek kellemes olvasást és jó szórakozást kívánok. Az esetleges sajtóhubákért elnézést kérek. Egyebet nem mondhatok. A szerkesztő...

Szekszárd, 2012.

28. NEVED MUTATJA, KI VAGY?

A nevét általában a szüleitől kapja az ember.

Álnéven csak kevesen élnek e világban. Akinek nem tetszik a saját neve, megváltoztathatja, ha akarja.

Kislányom, aki általában vidám természetű, sírva jött haza az óvodából. Kérdeztük, mi a baja, s azt mondta: csúfolják a társai.

A sok Csenge, Emerencia, Alexandra, stb. között kirítt, hogy ő csak Katika. Megvigasztaltuk, megmagyaráztuk.

Most, hogy hamarosan világra jön az unokám, ismét napirenden van a névválasztás. Mivel még nem tudjuk, fiú-e vagy kislány, elég sok változat felmerült.

Hogy oldjam a hangulatot, viccesen megjegyeztem: bármilyen nemű lesz a baba, hívjuk Vendelnek.

A döbbszent csend és lehurrogásom után már feleslegesnek tartottam érveim felsorolását. Miszerint felvetésem nem volt logikátlan, mert a Vendi ebben a formában férfi név. A Wendy az angolban női nevet jelöl.

Ugye, hogy jót akartam?

Én a nevemet apám után örököltem. Legszívesebben II. Nagy Vendelnek hívatnám magam, mert apa volt az első. Ifjúnak már nem szólíthatnak, idősnek pedig én nem hívattatom magamat.

Egyébként nemesi származásomra az utal, hogy y-nal írom a vezetéknévem: Nagy.

Egy doboz sör az eddig olvasónak. További jó szórakozást. Nemességem kötelez.

Egyebet nem mondhatok.

Ja, csak még annyit, hogy hétszilvafás nemes vagyok.

2012

2012. április 18-án megszületett Dávid. A harmadik kisunokánk.

29. A PÉNZVÁLTÓ

Volt egyszer egy tehetséges fiatal ember, aki bárhol és bárhol próbálkozott, sehogy nem tudott munkához jutni, elhelyezkedni, megélhetést, jövedelmet szerezni magának.

Tehetsége, sok más dolog mellett, a rajzolásban is megmutatkozott, mivel rengeteg szabad ideje volt, unalmában rajzolgatott, festegetett, és mivel szerette a portrékat, megpróbálta gyakorlásképpen a különféle papírpénzek híres alakjait, arcképeit lemásolni.

Igazán jól sikerültek, és büszke is volt magára, mert azt hallotta, hogy a magyar pénzek a legszebbek a világon.

Elhatározta, ő is tervez papírpénzt, és azért pénzt, mert az motiválta a legjobban, hogy neki nincs.

Mivel grafikus volt, szépen haladt a saját bankóval, de hogy senki ne vádolja pénzhamisítással, mert azt a törvény bünteti, hirtelen ötlettől vezettetve, háromszáz forintokat rajzolt.

Hogy ki legyen a pénzen a híres emberek közül, úgy gondolta, legyen egy nő, mert az még nem volt, és legyen egy nép fia is, ne csak királyok.

Így választása Mária Terézia és Rózsa Sándor személyére esett.

Döntését megidealizálta, önmaga igazolására.

Mármint, hogyha az emberek ezzel a pénzzel fizetnek, akkor már betyár kurva világ lesz.

Jó pár darab új háromszáz forintost gyártott, és kissé megvizezte, beporozta, cigarettával befüstölte, hogy ne ropogjon annyira és kissé avíttanak látszon.

Az eredményt igen jónak találta.

De hát a puding próbája az evés elvén, s a kisördögtől vezérelve, azon gondolkodott, valahol el kéne sütni ezeket a bankókat. De hol?

A boltban nem lehet, ott ismerik, a piac sem a legjobb, gondolta a bankban beváltja.

Ha lebukik, azt mondja majd, a gyerekek kitolásból kicserélték játékpénzre az igazi pénzeket.

Bevonult a bankba és a pénztáros nőt megkérte, legyen szíves váltsa fel ezt a három bankjegyet apróra.

A hölgy nagyon készséges volt, de igen hosszasan nézegette a papírokat.

A férfi már kínosan nézett körül és már megbánta, hogy beadta a hamis pénzt az ablakon, félt a megszegyenüléstől.

Egyszer csak a hölgy szeme felvillant, elmosolyodott és fejével bólintott, majd a pénzt a kasszába dobta és válogatva az aprópénz közt, visszaadott.

Három darab harminc és három darab hetven forintost bankjegyenként.

A bankban. No komment.

Bejött az arckép választás.

Már erre a válaszcsapásra is fel voltak készülve.

2013. 05. 17.

30. HOGYAN BESZÉLJÜK LE FELESÉGÜNKET ARRÓL, HOGY MI FÉRFIAK MOSOGASSUNK?

Hogyan beszéljük le feleségünket arról, hogy mi férfiak mosogassunk?

Úgy, hogy egyáltalán nem beszéljük le őket róla. Sőt! Kissé álszentnek tűnően, de kellő elővigyázatossággal, hogy gyanút ne fogjon a nej, önfeláldozóan magunkra vállaljuk, mintegy mártírként, a konyhai munka eme utálatos melléktevékenységét.

Ha már elvállaltuk, mint már említettem, önként a hivatalt, minden valószínűség szerint el is nyerjük a megbízatást.

S mint egy felelősségteljes komoly férfiemberhez méltó, egy darabig hősiesen végezzük a feladatot. Mikor már kezd terhessé válni a dolog, úgy egy-két nap múlva: cselhez folyamodunk.

Véletlenszerűen s kellő megbánást tanúsítva, elejtjük a feleség kedvenc bögréjét, ami ripityára törik.

Ügyetlenkedve utána kapunk, de végül is megvárjuk, míg egyet pattan.

Úgy véljük, az a biztos.

No, ekkor minket nagyon elmarasztalnak ügyetlenségünkért, de újra bizalmat kapunk, s egy újabb bizonyítási lehetőséget.

Végül is tudjuk, hogy a közelben lévő áruházban lehet ugyanilyen köcsögöket kapni.

Nem múlhat az életünk pár cserépdarabon, mert a fejünket ügyesen elkapkodtuk a repülő csészealjak elől.

Másnap az új étkészleten, a tányér szélén, keskeny, de jól látható pörkölttől származó zsíros, paprikás csíkokat hagyunk. Amikor életünk párja bejön, s ezt a szörnyű jelenséget meglátja, fennhangon bennünket kétbalkezes, ügyetlen fajankóként lebarmol, s egyetlen félreérthetetlen mozdulattal végleg kiharcol minket a konyhából.

Igaz, hogy így ismét megtépzazza amúgy is ingatag férfiúi becsületünket, de ez még mindig jobb, mint nap mint nap mosogatni.

Persze tudom, hogy ezzel a gondolatmenettel nem nyertem el a feministák egyetértését, bár én is az egyenlőség híve vagyok, a döntéshozatalban is mindig az enyém az utolsó szó: igen, anyukám.

Általában a kisebb dolgokban a feleségem dönt, a nagyokban én, de nálunk nagy dolgok nem történnek.

Egyebet nem mondhatok.

2015.

31. NÁLUNK IS FELÁLLOTT A PÖCS...

Nálunk is felállott a pöcs.

Nos, hát igen, megmagyarázom.

Senki ne gondolja, hogy itt most olcsó trágárkodásba kezdek, de egy jelenségre kívánom felhívni a figyelmet, s elnézést kérek azoktól, akik az efféle blódségekre nem kíváncsiak, de hát nem én kezdtem, és csak idézek a nálamnál szakavatottabbaktól. Az biztos, hogy nem én választottam oda őket.

Néha azon gondolkodom, hogy lehet-e még lejjebb menni, mint a pincebéka legalja alatti terület, és látom, hogy lehet.

A tényálladékot kissé régebből indítanám, hiszen a jelenség nem mai keletű dolog, mondhatnám akár azt is, hogy történelmi vonulata van. Konkrétan a rövidítésekről van szó.

Ki ne hallott volna a KÖJÁL, KÖZÉRT, BM, RÖLTEX, OTI, majd később SZTK-ra változtatott műintézmények nevééről, de itt van még a GYES és a GYED is, vagy a különféle pártok nevei, ami ugye mind mozaikszó, gondolom a rövidítések okán keletkezett förmedvények, és még folytathatnám a szavakat. Mindenki tudna hasonlókat mondani napestig.

Én már nyaraltam SZOT üdülőkbén, ami ugye a Szakszervezetek Országos Tanácsát jelentené, de hallgattam már előadást a szakszervezetek rendszeréről, amit az előadó nemes egyszerűséggel csak SZAR-nak rövidített, minősítve saját magát és a szervezetet is.

Azt azért hozzá kell tennem, hogy kettő hétig háromszáz forintért üdültem a budapesti Margit-szigeten és a füredi pedagógus üdülőben is, szakszervezeti beutalással, igaz, nem főszezonban.

Ki ne hallott volna azok közt pláne, aki volt katona, az ÜTI-ről és a GH-ról, ami gazdasági hivatalt jelent, és ügyeletes tiszt a becsületes leánykori neve az elsőnek. Az is elég peches ember, akihez az APEH jár vendégségbe rendszeresen, és ők sem jártak jobban az új nevükkel, ami ugyebár NAV lett, és mindjárt rájuk sütötték a módosított változatot, miszerint: nincs amerikai vízumunk.

Tehát nem folytatom tovább, hiszen még elragadtatom magam, legyen elég ennyi ízelítőnek, aki akarja, folytatgathatja.

Jövőre lesz éppen negyven éve, hogy a pedagógusi pályára orientálódtam a kósza véletlenek folytán, sok örömet és egyre több bosszúságot átélve az évek során.

A mai gyerekek igencsak elcsodálkoznának azon, ha egy régi diák mellé kéne ülniük, ég és föld a neveltetési szint, de most épp nem erről akarok füstölni.

Az azért elgondolkodtató lehetne, hogy mit engedett meg magának egy negyven évvel ezelőtti diák, és mit egy mai diák, a nagy szabadság elvét követve, a lehetőségeket, jogokat ismerve, a kötelességeket feledve. Szinte minden évben volt és van némi változtatás az oktatás terén is, de nem mindig előnyére vált a dolog.

A tanár felkészült, jobb esetben a tanításra, és a diák befogadta a tudás legjavát, vagy nem, ez már egyénfüggő. Voltak szakfelügyelők és egyéb ellenőrzések, ez is rendjén van valahol.

De... az idei tanév überelte a többit is.

Minden reggel nézem a híreket, és majdnem leestem az ágyról az új, bevezetésre kerülő módszer hallatán.

Szakmai irányítóink egy új, de régiekre hajazó önfeljelentő módozatot eszeltek ki, amit a riporter egyszerűen csak PÖCS-nek nevezett.

Érdeklődők kedvért... Pedagógusok Önértékelő Csoportja.

Nos, okosaink ezt jól kitalálták. Lehet, aki csak nevet ezen, de akár többek sértőnek is vélhetik, és csak hadd nevéssen rajtunk az amúgy is magának sokat megengedő diák is, vagy csak csupán sajnálkozásra adhat okot, ezek sem tudtak jobbat kitalálni elven.

Hogy a hölgyek se maradjanak ki a jóból, elemezték még a Pedagógusok Integrált Nemzeti Alaptantervét is. Fenomenális.

A riportban elhangzott, enyhe röhögcsélés közepette, hogy a mi tantestületünkben is felállott a PÖCS.

Ez elég egyértelműen közröhej tárgyává tette az amúgy is eléggé hadilábon álló gyülekezetet, nehéz ezek után akár rendet tartani az órákon, a tanításról nem is beszélve, elég tekintélyromboló lehet sok esetben. Bizonyára szükség lehet egy ilyen csoportra, ha már kitalálták, de gondolom, hogy nem ebben a formájában.

Erre rájöhetett egy kissé prűdecske hivatalnok, és láss csodát, ezt visszavonni szándékozva, egy újabb szavacskát alkottak, ami a... BECS nevet kapta, s ez persze telitalálat, hiszen Belső Ellenőrzési Csoportot jelent, ami szintén a legvadabb időkre mutat, hiába, nincs új a nap alatt.

A már amúgy is megtépzott tanárok nevében kérjük ki magunknak ezeket a bölcs gondolatokat tartalmazó ötleteket, és ne a szavakon lovagoljunk, de azért mégis...

Akinek nem inge... de a többi öltözködjön fel, de gyorsan.

Ezt a szófordulatot már régebben is elsütötték a rádiókban, viccként, mikor közvetítették az akkoriban igen közkedvelt műkorcsolya világbajnokságokat, a kis Anett Pöttschről, úgy, hogy a kis Pöttsch sokat fejlődött egy év alatt...

Szintén mostanság hallottam, hogy átalakulnak a helyesírás szabályai, elnézőbbek lesznek az ékezetekkel, az írásjelekkel, és nem kell érettségizni a tantárgyból, pl. az ly-okkal és a j-vel is lehet variálni, pont, kettőspont már nem is lényeges.

Elképzelni sem merem, hogy mi lesz ebből, de hát nem kell mindig a kákán is csomót keresni.

Valaki írja, kórházban vagyok, mert megcsapott az áram. Válasz: nem is tudtam, hogy meg-nősültél, fiam - pedig csak az áram ütötte meg.

És talán mindegy is lesz, hogy valaki egert vagy egért ír.

Hú de felbosszantottam magamat!

De ez már gyakja a kocsira a dinnyét.

32. A MIKULÁS

Én az ötvenes években voltam óvodás.

Szeptemberben jött hozzánk egy új óvó néni, aki nagyon szépen tudott mesélni. A Terike néni.

Nagyon szép nő volt, és én elragadtatva néztem mindig. Évtizedek után meghívtam pár könyvbemutatómra, és boldog volt, hogy emlékeztem rá, és összetegeződöttünk mindkettőnk örömére. Elnézően mosolygott, mikor bevallottam neki, ő volt az első plátói szerelmem.

Decemberben vártuk a Mikulást, de ő azt mondta, hogy nincs Mikulás, csak Télapó van, az új struktúra szerint. Akkor kértük, róla meséljen, s elkezdte:

A messzi északról jött egy szakálas bácsi, akinek nagy kucsmája, nagy kabátja, nagy csizmája és zsákja is volt. Abban hozta a sok ajándékot, mert szereti a magyar gyerekeket.

Mi azt hittük, a Télapóról mesél, mert nem lehet más perspektíva, ahogyan ezt nekünk el is magyarázta, nagyon helyesen.

Csak a későbbiekben jöttünk rá, hogy Leninről beszélt.

Az óvodában...

Csak zárszóként mondom, hogy mai egyetemistákkal beszélgetve, a poént leütve megkérdeztem, tudják-e, ki volt Lenin? - Csak úgy, mint történelemhez értő személy.

Azt felelték: Egy mozgalmi csávó volt és ott szokott lógni a kultúrház falán.

No comment.

2012

33. CÉGALAPÍTÁS

GYILKOS GLOSSZA.

Müller úr, hallgatva az idők szavára, céget alapított az építőipar területén.

A tervezéstől kezdve az építkezésig, kulcsátadással vállalták a munkálatokat.

Már mindent eltervezett, csak a vállalat nevét illetőleg volt némi vita a családban. Mi legyen a cég neve? Müller és lánya...? amivel a leány tervezői mivoltára utalnának.

Vagy a másik: Müller és társa..., ami a nejre utalna, aki éli az unatkozó úriasszonyok sanyarú életét. A családi béke érdekében ezen még gondolkodni kell.

Dolgozott a vállalkozásban egy Fux Jani nevű segédmunkaerő is, aki nevéhez méltóan kellően ravasz és sunyi volt. Jellemzésül annyit, hogy nálánál külön emberek is felakasztottak már.

Egyébként szorgalmas, de mindenbe belekotyogó személyiség lévén, ebbe a témába is bele kívánt szólni.

- Főnök úr, nekem volna egy ötletem a cég nevét illetőleg.

- Na mondd, hátha jó lesz - szólt a kőműves mester.

- Szerintem legyen: Fux Jani és Főnöke.

A mester feje céklavörös lett, s felkapott valami nyeles tárgyat a keze ügyéből.

Még talán most is kergeti a malterkeverővel, ha azóta utol nem érte...

2012

34. CÍMADÁS...

(SZILÁNKOK A XX. SZÁZADBÓL. XV.)

Olvasok most egy könyvet, és címéről eszembe jut, milyen fontos is az, hogy jó címet adjunk egy írásnak.

Valamikor külön embert alkalmaztak arra, hogy szellemesek, frappánsak legyenek a cikkek címei.

Szándékosan vagy véletlenül, mégis akadtak hibák. Mi sajtóhubáknak hívtuk őket. Pl. Az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet csapatok tisztjei öröklakásokat kaptak. stb.

Ilyenkor a főszerkesztő üvöltve rohangált a folyosón, fegyelmi röpököttek, aztán elcsitultak a dolgok, de az írás megmaradt.

Most fiataloknak szóló nemi felvilágosító könyvet olvasok ilyen idős fejjel. Jobb későn, mint... Bár mindig tanulhat az ember, mint pl. most is.

A könyvecske címe: Nemi élet, nemi erkölcs, nemi betegségek. Jó mi? Mire rádühödsz, már el is ment a kedved az egészségtől.

Most, az idők szavára hallgatva, szakácskönyv írásába kezdtem. Még csak az elején tartok, de a címét már tudom.

Paprikás csirke, erős lecsó, gyomorfekély.

2012

Megjegyzés: Egyébként a szakácskönyv végleges címe „Ízes történetek” lett.

35. A SZPONZOR

MINT KÜLÖNLEGES ÁLLATFAJTA, AVAGY A FAGYI VISSZANYAL...

Még mielőtt a szponzorok vérig sértődnének - az a kettő -, sietek a címet megmagyarázni.

A szponzor olyan ritka, mint a fehér holló. Ezzel az állati hasonlat vonal letudva.

Bocsánat, remélem nem sértettem senkit!

Megszólalok irodalmi magazinunk, hála Istennek lassan, akár egy lendkerék, beindul, és sokszor már a tehetetlenség erejével önmagától is továbbforog, akkor is, ha egy pillanatra megállunk a tekerésben, de utána vidámabban lendül tovább a kerék.

Van egy általam gyűlölt szó, a vállalkozó, ami egy gyűjtőszó lenne, de nem fejezi ki azt, amire hivatott volna. Történetesen nem derül ki, hogy mire is vállalkozik a szerencsétlen. Az a biztos, ha kiírja: bádogos és vízvezeték szerelő... E nélkül csak próbálkozó lehet.

Én is próbálkoztam egy új irodalmi újság megvalósításával, és elmondhatom, hogy álmaim kezdenek valóra válni. Beindult és folyamatosan, önmagát gerjesztve, állandóan fejlődve működik a magazin.

Minimális tőkéből kiindulva, egy számítógép segítségével létrejött valami, amit már lassan az egész világon ismernek, a világhálón elterjedve, ami manapság már nem is olyan nagy dolog.

Ez a próbálkozás olyan vállalat, amibe mindenki csak beletesz valamit, és a szellemi tőkén kívül senki nem vesz ki semmit, főleg nem anyagiak tekintetében.

Mindenki ingyért dolgozik, a szerkesztőktől kezdve a szerzőtársakig bezárólag. Idegen szóval mondván: a közösség nem profitorientált.

Persze ezt nem hiszi el senki, mert azt kérdezik, akkor miből élünk? És itt még a régi zsidó vicc sem igaz, hogy abból, hogy vasárnap nem nyitunk ki.

A szerkesztőség napi húsz órán keresztül nyitva van, még hétvégén is. A többi az alvásidő.

Regenerálódni, akkumulálódni is kell valamikor.

Lapunk ingyenes, és e-mailen és interneten kézbesítjük mindenkinek a lakására, aki kéri.

Az ingyenesség gesztus az olvasó felé, még vállalva annak a veszélyét is, hogy azt hiszik, hogy értéktelen a termék.

Manapság nemigen lehetne megoldani, hogy pénzt kérjünk az újságért. Egyrészt, mert azonnal elveszítenénk az olvasók kilencven százalékát, mert a mai ember mindenért fizet, de a kultúráért már vagy nem tud, vagy eleve nem is akar. Másrészt meg igencsak macerás volna a pénz begyűjtése a világ minden tájáról, és miért tolnánk ki a közelben élőkkel. Na és persze, ezt ígértük, s mi másokkal ellentétben, be is tartjuk a szavunkat...

Sajnos a szponzorok nemigen dörömbölnek az ajtóinkon, de én jobban szeretem a mecénás kifejezést, mert mindkettő teljesen mást jelent.

Egyesek kérdezik, miért nem kérünk száz forintot, ami jelképes összeg volna, egy fél gombóc fagyalt ára, vagy négy szál cigaretta értéke, ami tényleg nem egy nagy összeg. De a sok kicsi sokra megy alapon, ha mindenki küldene száz forintot, akkor is tetemes összeghez juthatnánk.

Egy kis matematika, száz olvasó után már tízezer forint lenne, és hatványozódhatna is, mert nekünk sok száz olvasónk van.

Postán feladni nem érdemes, mert a csekken elküldött száz forint többbe kerülne, mint maga az alapérték, és ha borítékba teszik, akkor is a kis kétszínű elhozatala kétszer annyiba kerülne.

Azért a leleményes olvasók néha a leveleik mellett benne felejtjenek véletlenül... egy ötszázast vagy ezrest a levélpapírok között. Egyszer-kétszer már előfordult. Köszönet érte.

De...

Jönnek más levelek is.

Többen azt hiszik, hogy a jól menő magazin tele van pénzzel, kapja az állami támogatást, és a sok szponzori támogatást, és a magánszemélyektől is folyik be a kasszába.

Ezért igen szívhez szóló, segélykérő, és főleg pénzkérő levelek is érkeznek.

Segítsünk a villany, gáz vagy más számlák kifizetésében, a csekkek feladásában és hasonló témákban. Sajnos ezekre a levelekre elutasítóan kell válaszolnunk, pedig szívesen megtennénk, ha ezzel valakinek a napi túlélését elősegíthetnénk, annak ellenére, hogy irodalmi, és nem gazdasági lap vagyunk. Az olvasóért mindent... Persze pénzt nem adnánk, mert bizonyára vannak szélhámosok is, de ha elküldenék a csekket, akkor azt feladnánk és visszaküldenénk a feladott vényeket előzetes megbeszélések alapján.

Továbbszámolva az olvasók számát, ezer olvasónál már százezer forint lenne, amivel már lehetne segíteni valamelyest. Magyarország lakosainak száma mondjuk tíz millió, akkor tíz százaléka egy millió, az ő félgombócnyi segítségükkel már a százmillióval megváltanánk ezt a szegényes világot. A nagy kérdés az, hogy akadna-e olyan, aki le hagyná nyalni a fagylaltja felét? Persze a százas is csak alapösszeg lehetne. És csak fél gombóc fagylalt ára, mert ma olyan világot élünk, ahol az egyforintos fagylalt is kettőszáz forintba kerül.

És talán maradna az újság fejlesztésére is.

Persze erre jó szívvel senkit nem biztathatunk, nehogy összeütközésbe kerüljünk az adóhivatallal, de véletlenek előfordulhatnak.

Mert most az van, hogy koldustól kérnek alamizsnát, hogy ilyen irodalmi idézettel éljek.

Ezen elmélkedésünk jelen esetben is csak fikció, feltételezés lehet, a jóhiszeműség szüleménye, hiszen elméletben igen, de a valóságban szinte elképzelhetetlen és humor kategória, ami esetleg átbillenhet tragikomikussá is.

Egyszer egy ínséges időszakban azt tudtam leírni valahol, hogy már azt sem bánnám, ha egy gazdag öregasszony küldene támogatásképpen némi szponzorációt, s azt sem bánnám, ha vak is, sánta is volna. Jött rá felelet, levélben: Honnan tudod, hogy sánta vagyok?

A magazin, ha szerény körülmények között is, de halad továbbra is a kijelölt úton, a sok olvasni vágyó látó, és látássérült, és mozgássérült vagy siket ember felé, hazánkon belül és határainkon túl is. Isten, a szolidaritás, valamint a szeretet jegyében folytatjuk ezt a kulturális missziót.

Egyebet nem mondhatok.

2013 szeptember 20.

36. UTÓSZÓ

Őszintén remélem, hogy ezek után kissé elgondolkodva, de jó érzéssel olvassák el ezt a pár soros összegzést.

Jó pár írásomat megmutattam szerzőtársaimnak, barátaimnak, értő és értetlenkedő kritikusaimnak, és mindenek előtt álljon itt néhány megértő gondolat, amelyik tükröt tart, hogy érthető a kezeim alól kikerülő sorfolyam.

Nagy Vendel novelláihoz:

A szerző történetei rövidek, jól érthetőek bármilyen olvasó számára. Pillanatképek csupán a múltból vagy a jelenből, mégis teljes egészet alkotnak. Az őrangyal az első novellákban végigkíséri az olvasót, egy megmentőként, vagy egy valóssá vált női alakként. A vak öreg, akit Vendel magáról mintáz, céltudatos, tudja merre tart, de érzi a misztikus külvilágot. Sokkal inkább rálát a földön túli szférára, mint látó korában. A karácsony misztikus hangulata újra összehozza őt régi szeretteivel a temetőben.

A bolond Ádám története amolyan igazi falusi történet. A fiúra nem bízunk sok mindent, inkább csak viccelődnek a személye körül. Jó, hogy mindig voltak bolondok, hiszen az embereknek mindig kell a nevetés. Jó, hogy vannak bolondok ma is, bár a falu már nem tartja el őket, valamint mára egyre inkább mindenki bolonddá válik...

Megható történet az egyke fiú története, aki amolyan mama kedvence típus. Csak szülei voltak neki, ők szóltak hozzá minden nap, s miután elmentek e földről, a papagáj még sokáig kelti a hamis illúziót. Majd egy nap a fekete macska elragadja a madarat, s akkor a fiú ezzel párhuzamosan megsemmisíti régi életét. Véget vet mindennek, ami emlék vagy múltidézés.

Összefoglalva: Vendel írásai nagyban rámutatnak világunk valós szeletkéire, s ezt egyszerű hangon, ugyanakkor érzékeny rácsodálkozással teszik.

Tóth Enikő

Budapest, 2017. szeptember 18.

Örömmel citáltam ide Enikő tanárnői elemzését, és mondhatnék még jó pár nevet, akik figyelik írásaimat és életemet. Vakokat és látókat egyaránt, írókat, festőket, és egyéb alkotókat, nos és persze csupán csak a megtisztelő olvasókat. Vannak páran, akik önzetlenül segítenek a megjelenésben, akár képekkel a borítókhoz, vagy a korrektorok, akik kijavítják bugyután elkövetett sajtóhibáimat és prés alá rendezik mindenféle írásaimat.

Jobbágyi tisztelettel és hálával adózom ezeknek a barátaimnak, nélkülük nem jöhetett volna létre ez a tizedik, jubileumi könyvem, majd igyekezem megadózni érte.

Kérem, hogy érdeklődéssel és örömmel olvassák ezeket a szívből jövő írásokat, ha valami megragadta a fantáziájukat, időnként térjenek vissza, értelmezzék a sorokat szívükkel, fejükkel, és emlékezzenek rájuk jó szívvel, s rejtsék el emlékezetükbe.

Egyebet nem mondhatok.

Kézcsókom a hölgyeknek, kézfogás az uraknak...

NAGY VENDEL

MAGÁNZÓ,

NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DIJAS ÍRÓ, KÖLTŐ.

Szekszárd, 2017. szeptember 20.

VÉGE, ENDE, KONYEC, FIN, END, FINÍTÓ.